

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG NĂM VÀ SÁU ¹

 ...của—của Sách Hê-bơ-rơ. Sau đó chúng ta đi vào chương thứ 7, chức tế lễ Mên-chi-xê-đéc. Và rồi chúng ta bước vào, từ việc chức tế lễ Mên-chi-xê-đéc, bước vào những ngày trọng đại của lễ chuộc tội, và phân chia, chia rẽ sự chuộc tội. Rồi vào chương đức tin vĩ đại đó, chương thứ 11; và chương thứ 12, “Quảng hết mọi gánh nặng.” Và chương thứ 13, “Nhà Đồi đồi đó không phải do bàn tay con người xây dựng; nhưng chỉ một mình, Đức Chúa Trời, Đấng đã làm nên Nhà vĩ đại này.” Thật tuyệt vời!

² Tôi rất vui khi gặp lại người chị của chúng ta phía sau đó, đó là người vừa mới bước vào buổi nhóm. Tôi thấy chị và chồng chị. Hôm qua, chúng tôi đang trên đường đi lên, băng qua một nơi mà...Tôi nghĩ rằng tôi đã biết mọi vết nứt và góc ngách nhỏ, bởi là người quản lý khu vực cấm săn bắn ở đây tại Indiana, và người tuần tra trong vài năm. Tôi biết mọi nơi. Nhưng tôi có thể đã bị lạc vào ngày hôm qua, ở trên đó nơi họ đang ở, trên đỉnh những ngọn đồi nhỏ, một con đường mới.

³ Và người phụ nữ đó bị ung thư phổi, và Chúa nhất định đã chữa lành cho bà ấy. Chúng tôi đã lấy...Ồ, và cách mọi sự nó đến, chúng tôi đang ngồi ở đó. Anh Roberson, anh ấy có lẽ hiện có mặt, ngày hôm nay. Tôi thấy vợ anh ấy, và Anh Wood, có mặt. Và chúng tôi đã lên đó bằng một chiếc xe tải cũ, Anh Roberson và tôi, và Anh Wood. Và chúng tôi lấy chiếc xe tải này, đi lên đó, trên đỉnh đồi. Và ở đó Chúa đã chỉ cho thấy bệnh ung thư một cách chắc chắn. Và rồi chúng tôi đứng đó và nhìn xem nó lia khỏi người đàn bà ấy. Tận mắt chúng tôi chứng kiến, chúng tôi đã đứng và nhìn xem nó lia khỏi người đàn bà. Và bà đã gọi lại cho vợ Anh Wood; và đã kể với tôi, rằng bà ấy đang nhổ ra một chất toàn màu đen. Và bà ấy ở đây sáng nay, đang ngồi trong nhà thờ, bà và chồng yêu quý của bà, có một thời gian tuyệt vời trong Chúa. Ngài thật tuyệt vời phải không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

4 Và tôi đã không biết rằng...Ở đây, thông thường, đối với những người xung quanh đây, rất hiếm khi những sự hiện thấy xuất hiện ở đây. Đây là nhà của tôi. Và, ý tôi là, trong nhà thờ.

5 Chúa nhật, một tuần trước, chúng tôi...Bao nhiêu người đã ở đây nhìn thấy người đàn ông ngồi trong xe lăn? Bị mù, tàn tật, mất thăng bằng, các dây thần kinh trong não đã chết, và bệnh viện Mayo đã từ chối ông. Và—và một người bạn là bác sĩ Công giáo của tôi đã gửi ông đến đây. Và trước khi đến với buổi nhóm, Chúa đã ban cho một sự hiện thấy về người đàn ông này. Tất cả các bạn biết điều đó. Và ở đó người đàn ông ấy đã được chữa lành, bởi CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hiểu không? Và rồi đứng dậy, đi ra, khỏi xe lăn của mình, anh em và hay tôi đều có thể nhìn thấy. Và ông ấy ra khỏi tòa nhà đẩy xe lăn của mình, một cách bình thường. Và thần kinh thăng bằng...Anh em biết đấy, anh em không thể tự mình đứng dậy được, đấy, anh em thực sự không thể. Và ông đã ngồi trong nhiều năm.

6 Và ngày hôm qua khi tôi đến đó, người phụ nữ đã có một giấc mơ nhìn thấy tôi đi vào, lúc hai giờ, và tuyên bố bà ấy “bị ung thư,” và sau đó, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘bà ấy đã được chữa lành.’” Và—và bà thức dậy, và thật đúng hai giờ. Và Thánh Linh của Chúa đã giáng xuống, và đó là giấc—giấc mơ đó mà bà đã có, và Chúa đã thông giải. Và bà đã được chữa lành ngay tại đó, ngay nơi đó chúng tôi đang theo dõi. Thật tuyệt vời!

7 Không thể nhớ tên của chị ấy. Là gì nhỉ? Chị tên gì, chị ơ? Walton, Chị Walton, đang ngồi phía sau đó. Mời chị đứng lên, Chị Walton? Tôi muốn hỏi chị đang cảm thấy thế nào. [Chị Walton nói, “Thật tuyệt vời.”—Bt.] A-men. Điều đó tốt, tốt và tuyệt diệu. Ngài thật tốt lành, khi ban phước cho chúng ta theo cách ấy. Vì vậy chúng ta mong đợi nhận được rất dồi dào, dư dật, về các phước lành tuyệt vời của Đức Chúa Trời.

8 Một bác sĩ đã giấu điều này với chị. Ông đã nói với chị rằng “chị ấy chỉ đang thở ở một bên.” Trên thực tế, ung thư đã phát triển và cắt đứt khả năng thở ở bên phổi đó, anh em thấy đấy. Anh em không thể nhìn thấy ung thư trên phim X-quang, bởi vì bản thân, ung thư là một tế bào, và nó—nó là một sự sống. Và

anh—anh—anh em chỉ—anh em—anh em chỉ nhìn rõ qua bệnh ung thư, bằng chụp X-quang. Anh em không nhìn thấy nó.

⁹ Và, nhưng Chúa thực sự...Chúng tôi đang đứng đó và nhìn nó, chính chúng tôi, chứng kiến bằng mắt của mình. Quan sát nó di chuyển, và tận mắt chứng kiến, nó rời đi. Vì vậy, chúng ta rất biết ơn về điều đó.

¹⁰ Và bây giờ, hãy cầu nguyện cho chúng tôi, tuần này, trong khi chúng tôi ra đi. Và Anh Neville có thể sẽ tiếp tục chỗ tôi đã dừng lại, trong buổi nhóm tối thứ Tư. Bây giờ đừng bỏ lỡ điều này, chuỗi tuyệt vời này của Sách Khải Huyền.

¹¹ Tôi biết lời cầu nguyện đã được dâng lên nhiều, và chúng ta—chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời nghe lời cầu nguyện. Nhưng chúng ta, sáng nay, chúng ta muốn dâng chỉ một lời cầu nguyện ngắn trước khi đọc Sách. Bây giờ, bất cứ ai mà có thể, đều có thể đọc Sách theo cách này, hoặc có thể mở nó ra cách này. Nhưng chỉ có, một mình Đức Chúa Trời, mới có thể mở ra sự hiểu biết, vì Ngài là Đấng duy nhất có thể làm được điều đó.

Vì vậy chúng ta hãy cúi đầu trong giây lát.

¹² Giờ này, lạy Cha, nhân danh Con yêu dấu của Cha, là Chúa Jêsus, chúng con khiêm nhu đến bây giờ để quy phục chính mình, với tư cách là tôi tớ của Ngài, mà Ngài sẽ phán qua chúng con. Xin cắt bì môi để nói và tai để nghe, hầu cho Lời có thể được Đức Chúa Trời phán và được nghe bởi Thánh Linh, trong dân sự. Xin nhậm lời, Cha ôi. Nguyện Ngài lấy Lời Đức Chúa Trời và chăm sóc chúng con đúng như chúng con cần, vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài và vì sự vinh hiển của Ngài. A-men.

¹³ Bây giờ, phần đọc sáng nay, chúng ta đang học. Chúng ta không—không đang giảng; chỉ đang nghiên cứu Sách Hê-bơ-rơ này. Bao nhiêu người đang thích điều đó? Ồ, chúng ta đang có một thời gian tuyệt vời! Và bây giờ chỉ đang nghiên cứu thật kỹ, Kinh Thánh dựa trên Kinh Thánh. Nó phải...Toàn bộ Kinh Thánh, hoàn toàn nhất quán với nhau. Không có một Lời nào lạc chỗ của Nó, nếu Nó được sắp đặt với nhau bởi Đức Thánh Linh.

¹⁴ Bây giờ, con người nói, “Kinh Thánh mâu thuẫn với chính Nó.” Tôi muốn thấy điều đó. Tôi đã yêu cầu, cho thấy điều đó,

trong hai mươi lăm năm, và chưa có ai cho tôi thấy điều đó. Kinh Thánh không mâu thuẫn. Nếu mâu thuẫn, nó không phải là Kinh Thánh. Đức Giê-hô-va vô hạn, vĩ đại không thể mâu thuẫn với Bản thân Chính Ngài, do đó không có sự mâu thuẫn trong Kinh Thánh. Chỉ là mọi người hiểu lầm thôi.

15 Bây giờ để có một nền tảng nhỏ, trước khi chúng ta tiếp tục. Bây giờ, Sách Hê-bơ-rơ được Thánh Phao-lô viết, cho người Hê-bơ-rơ. Ông đã viết một bức thư cho người Ê-phê-sô, tức là cho những người ở Ê-phê-sô, Hội thánh Đấng Christ; một cho người La Mã ở Rô-ma; và một cho những người Ga-la-ti; và một cho người Hê-bơ-rơ.

16 Bây giờ, chúng ta nhận thấy rằng Phao-lô, trước tiên, là một giáo sư Kinh Thánh. Đó là những gì chúng ta đã học biết. Rằng ông từng ngồi dưới giáo sư lỗi lạc, một trong những giáo sư lỗi lạc nhất trong thời đại của ông là, Ga-ma-li-ên. Và ông rất thông thạo Cựu Ước. Ông biết rõ nó. Nhưng ông đã trở thành kẻ bắt bớ đường lối mà là Đường Lối của Đấng Christ, bởi vì ông đã được các giáo sư huấn luyện trong Cựu Ước. Nhưng các giáo sư, nói chung là xác thịt... Tôi hy vọng tôi không nói điều gì sai.

17 Nhưng, nói chung, nếu một người chỉ có sự dạy dỗ và đường lối của các trường phái, nó thường thường do con người làm ra. Hãy xem, nó không được hà hơi, bởi vì nó trở thành một học thuyết của một trường phái. Chúng ta có điều đó ngày nay. Những người theo phái Trưởng Lão, Lutheran, Ngũ Tuần, tất cả những trường phái này đều có lý thuyết của họ, và họ chỉ kết hợp những lời Kinh Thánh vào điều này.

18 Và trong Cựu Ước cũng vậy. Nhưng, Phao-lô, được đào tạo tốt, và biết Kinh Thánh qua lời. Nhưng, anh em thấy đây, Kinh Thánh, cho dù anh em biết chúng rõ đến đâu, nếu Thánh Linh không làm cho chúng sống động, thì vẫn tự giết chết. Thánh Linh ban cho Sự sống. Đây, nó phải được sống động, hoặc làm cho sống động, bởi Thánh Linh. Nếu Thánh Linh không làm sống động Lời và làm cho Nó thành hiện thực với anh em, thì vẫn tự chỉ mang tính trí tuệ. Đó là chỗ mà chúng ta có rất nhiều Cơ-đốc nhân xưng nhận ngày nay, hay Cơ-đốc nhân tuyên xưng, là quan niệm trí tuệ đó về Đấng Christ.

19 Rồi chúng ta chuyển sang, “Chà, anh ấy phải cảm thấy điều gì đó; và anh phải làm điều gì đó.” Và, ồ, chúng ta sẽ đi vào trong tất cả điều đó, sau một thời gian. Một người đã phải hét lên. Những người Giám Lý đã từng phải hét lên, trước khi họ có nó. Những người Ngũ Tuần trước đây phải nói tiếng lạ, trước khi họ có điều đó. Và, ồ, một số trong họ, những người Lắc, thường phải lắc. Vâng. Những người lớn tuổi... Họ bước lên bước xuống, đàn ông ở một bên, đàn bà ở một bên kia. Hiểu không? Những người Lắc. Lúc đó Đức Thánh Linh giáng trên họ và làm họ rung lắc. “Họ đã có Điều đó.” Nhưng tất cả chỉ là những người cuồng tín. Không có gì là Lẽ thật trong đó.

20 Đức Chúa Trời sống trong Lời Ngài. “Đức tin đến bởi sự người ta nghe, nghe Lời.” “Ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin mà anh em được cứu.” Không phải bởi bất cứ điều gì, cho dù anh em rung lắc, hay nói tiếng lạ, hoặc bất kể điều gì xảy ra đi nữa. Điều đó chẳng liên quan với nó, chút nào. Chúa Jêsus phán, “Kẻ nào nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có được Sự sống Đời đời. Kẻ nào nghe Lời Ta và tin, thì được làm cho sống lại, có Sự sống Đời đời.” Nó đấy. Không phải việc nhỏ bé mà anh em làm.

21 Vậy thì, tôi không chống lại việc lắc lư, hay hoặc nói tiếng lạ, hoặc lắc người, ồ, việc—việc hét lên đó. Việc ấy ổn cả. Điều đó tốt. Nhưng đó chỉ là những thuộc tính. Hiểu không? Tôi có thể cho anh em một quả táo hái khỏi cây, nhưng anh em vẫn sẽ không có cây. Hiểu không? Anh em...Đó là những thuộc tính.

22 Nói dối, ăn cắp, uống rượu, hút thuốc, cờ bạc, phạm tội tà dâm, đó không phải là tội lỗi, đó là các thuộc tính của sự không tin. Hiểu không? Đó là những gì bạn—bạn...Bạn làm điều đó bởi vì bạn là một tội nhân. Hiểu không? Nhưng trước tiên bạn là một tội nhân. Đó là điều thúc giục bạn làm điều đó, bởi vì bạn không tin. Và nếu bạn tin, thì bạn không làm thế. Thế thì bạn có tình yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, mềm mại, nhẫn nại. Đó là bông trái của Đức Thánh Linh. Hiểu không?

23 Vì vậy chúng ta có những điều nhỏ nhặt, những cảm giác nhỏ bé, là bởi vì con người đó đã đi ra khỏi con đường cũ, bị đánh bại về Lời. Đó là Lời. “Đức tin đến bởi việc người ta nghe.”

24 Vì vậy khi Phao-lô...Đức Chúa Trời đã chọn Phao-lô. Con người đã chọn Ma-thia. Khi ông ta...Họ bắt thăm, nhưng ông ta không hề làm gì cả. Điều đó cho thấy giáo hội có quyền lực như thế nào khi đó, để đưa ra sự lựa chọn, bầu các chấp sự của họ, và sai phái các nhà truyền đạo của họ đến những nơi khác nhau. Đó là xác thịt, nhiều thời gian.

25 Hãy để một người đi đến nơi Đức Chúa Trời dẫn người đó đi. Tôi thích điều đó. Nếu mọi người trong hội nghị chỉ nói, “Chà, đây là một nhà thờ đẹp. Người anh em này đã xây dựng được một ngôi nhà thờ đẹp. Và chúng tôi có một người được ưa thích còn trẻ.” Họ sẽ gửi anh ta đến nhà thờ này. Họ không nhận ra rằng họ đang giết chính mình. Hiểu không? Vị trí đầu tiên, nếu người ấy vào đó, anh ta không thể lấp đầy chỗ của người ấy. Sau đó họ chỉ làm suy yếu hội thánh, để cố gắng thể hiện sự ưu ái với một số người được ưa thích. Nó luôn luôn là như vậy.

26 Nhưng tôi tin tưởng vào thẩm quyền tối cao của hội đồng địa phương. Đúng. Hãy để mỗi nhà thờ là của riêng nó, chọn mục sư, các chấp sự của nó, bất cứ điều gì, của nó. Và sau đó, theo cách đó, người ấy ở trong đó không có giám mục nào trên anh ta. Đức Thánh Linh muốn nói điều gì đó với hội thánh đó, họ không cần phải hỏi ai về việc họ có thể làm *điều này* hay làm *điều kia*. Đó là cá nhân tiếp xúc với Đức Thánh Linh. Hãy cho tôi xem bằng Kinh Thánh điều gì lớn hơn, trong Kinh Thánh, hơn là trường lão địa phương của một hội thánh địa phương? Đúng thế, vâng, thưa quý vị, chủ quyền của hội thánh địa phương, mỗi nhà thờ thì tự trị. Vậy thì, tình anh em, điều đó thật tuyệt vời. Tất cả các giáo hội nên được ở trong mối thông công anh em như thế, với nhau. Nhưng chủ quyền của giáo hội địa phương!

27 Để ý, một ngày nọ, Phao-lô, bậc thầy vĩ đại, được đào tạo tuyệt vời đó, đang trên đường đến Đa-mách, để bắt giam những người theo Con Đường mới này. Bấy giờ, ông đã chân thành. Đức Chúa Trời không phán xét anh em dựa trên sự chân thành của anh em. Tôi chưa bao giờ thấy những người chân thành nào hơn những người ngoại giáo. Nhiều người trong số họ thậm chí còn giết con của chính mình, một cách vô ích, vì—vì để làm của tế lễ cho một thần tượng. Đó không phải là sự chân thành. Một người có thể

uống chất phê-non, một cách chân thành, nghĩ rằng anh ta đang dùng thứ gì khác. Chân thành không cứu được anh em. “Có một con đường coi dường như đúng với loài người, nhưng cuối cùng là những nẻo của sự chết.”

Phao-lô chân thành khi ông làm chứng, trong thẩm quyền của riêng ông, để ném đá Ê-tiên. Nhiều năm sau, tôi thích lời xin lỗi của Phao-lô, ông nói, “Tôi không đáng được gọi là môn đồ hay được gọi là sứ đồ, vì tôi đã bắt bớ Hội thánh cho đến chết.” Với sự chân thành!

²⁸ Và khi đang trên đường đi, ông đã có được một kinh nghiệm nổi bật. Đức Thánh Linh xuất hiện trong Trụ Lửa lớn, và Nó đã làm mù mắt ông. Bây giờ, chúng ta đã nói qua điều đó, Trụ Lửa đó là Đấng Christ. Và Ngài cũng chính là Trụ Lửa đã dẫn dân sự qua đồng vắng. Đấng Christ là Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời là Đấng Christ. Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt và ở trong thân thể của Chúa Jê-sus. “Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ, cầu thay cho thế gian với chính Ngài,” cho thấy Ngài là ai.

²⁹ Trong Kinh Thánh ở đây, trong những câu trước chúng ta đã đọc, rằng, “Ngài đã làm cho chính Ngài thấp hơn các Thiên sứ. Nhận lấy hình dạng, không phải của các Thiên sứ, nhưng nhận lấy hình dạng của xác thịt.” Các Thiên sứ không sa ngã, họ không cần sự cứu chuộc. Xác thịt đã sa ngã, bản thể con người, và họ cần sự cứu chuộc. Vì vậy, trong luật pháp cũ, một người, để là một—một người cứu chuộc, trước tiên phải là người bà con; Sách Ru-tơ tuyệt vời đó, chúng ta đã đi qua ở đây, cách đây đã lâu. Và làm thế nào mà Đức Chúa Trời, là Thần, đã trở nên người bà con với chúng ta, bằng cách trở nên một trong chúng ta, để cứu chuộc chúng ta và ban cho chúng ta Sự sống Đời đời. Ngài phải trở nên chúng ta, hầu cho chúng ta qua ân điển có thể trở nên như Ngài.

³⁰ Và chúng ta thấy Trụ Lửa đã dẫn đường dân Y-sơ-ra-ên. Và khi Nó đã trở nên xác thịt trên đất ở đây, chúng ta nghe Ngài nói chuyện ngày nọ, và Ngài đã tuyên bố rằng Ngài là Trụ Lửa. Họ nói, “Ngài nói rằng Ngài lớn hơn Áp-ra-ham tổ phụ của chúng tôi sao?”

³¹ Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, đã có TA LÀ.” Đấng TA LÀ là ai? Trụ Lửa trong bụi cây đang cháy, một kỷ niệm bất diệt qua mọi thời đại; không chỉ thế hệ đó, nhưng thế hệ này, cùng Trụ Lửa đó. Và sáng nay chúng ta biết ơn rằng chúng ta có bức tranh của Nó, rằng Ngài không thay đổi. Ngài là Đấng Phước Hạnh, Đòi Đòi, Bất Diệt. Bây giờ Ngài làm những việc giống như mà Ngài đã làm lúc đó, và thật nó làm cho chúng ta cảm thấy sung sướng biết bao.

³² Nhưng trước khi Phao-lô chấp nhận kinh nghiệm này...Biết rằng Thiên sứ của Chúa là Trụ Lửa đó, là Đấng Christ, đấng...Ồ, Ngài là Thiên sứ của Giao Ước, là Đấng Christ. Môi-se đã suy nghĩ tốt hơn, rằng, thà chọn đau khổ sỉ nhục với dân sự của Đấng Christ, và được dẫn dắt bởi Đấng Christ, còn hơn là mọi châu báu của xứ Ê-díp-tô. Ông đã đi theo Đấng Christ, mà đã ở trong hình dạng của một Trụ Lửa.

³³ Lúc đó Đấng Christ đã phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời,” khi Ngài còn ở trên đất này, “Ta đi về lại với Đức Chúa Trời.” Sau sự chết, chôn, sống lại của Ngài, thân thể được vinh hiển của Ngài đang ngự bên hữu của Đấng Uy Nghiêm, để cầu thay; Phao-lô đã thấy Ngài như Trụ Lửa, lần nữa: một Ánh sáng mà, hầu như mắt ông đau nhức; khiến ông bị mù.

³⁴ Phi-e-rơ đã thấy Ngài ở trong tù như một Ánh sáng, và mở cửa ra trước ông khi ông đi ra. Chúng ta thấy rằng Ngài là An-pha và Ô-mê-ga, Đấng Trước Hết và Đấng Sau Cùng.

³⁵ Và ở đây Ngài đã ở với chúng ta, ngày hôm nay, đang làm những việc giống như Ngài đã làm lúc đó, làm cho chính Ngài có thể thấy được trở lại với chúng ta, tỏ cho thấy điều đó với thế giới khoa học.

³⁶Ồ, trong giờ phút vĩ đại của sự tối tăm và hỗn loạn trên trái đất này, chúng ta nên là những người hạnh phúc nhất trên cả trái đất, vui mừng, với những gì chúng ta biết. Tất cả thời gian, khi con người bị tuyên truyền, và có đủ loại học thuyết và các thứ trên trái đất, và tuy nhiên, ngày nay, Đức Chúa Trời hằng sống, thực sự, bằng Lời Ngài và bằng chứng có hữu hình của Ngài, cho chúng ta thấy rằng Ngài ở đây với chúng ta, đang làm

việc, đang vận hành, đang sống, đang hành động giống như Ngài đã luôn làm. Thật chúng ta là một dân có đặc ân, có được điều này! Chúng ta nên...Kinh Thánh nói, thế thì, trong chương thứ 2, “Chúng ta nên giữ vững những điều này. Bởi vì, làm thế nào chúng ta sẽ trốn thoát, nếu chúng ta xao lãng một sự cứu rỗi lớn đường ấy?”

³⁷ Bây giờ, chúng ta thấy rằng, trước khi Phao-lô chấp nhận kinh nghiệm đó...Bây giờ, chúng ta đang nhấn mạnh vào điểm này. Bây giờ, cho dù anh em đã có loại kinh nghiệm gì đi nữa, thừa hội thánh, tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Cho dù điều đó nghe có vẻ hay đến mức nào, nó có vẻ thật ra sao, thì trước tiên nó phải được Kinh Thánh xác minh. Luôn luôn đặt trên Lời! Đừng bao giờ lìa bỏ Điều ấy, vì bất cứ loại kinh nghiệm nào.

³⁸ Và Phao-lô, trước khi chấp nhận nó, ông đã đi đến Ả-rập, và ở đó ba năm, kiểm tra kinh nghiệm này đối với Lời. Và khi ông quay lại, thì ông đã tin chắc. Không có gì có thể làm cho ông lo lắng, vì ông đã vững vàng trên Lời, không thể lay chuyển được. Và đây là chỗ ông đang quay lại bây giờ để tỏ cho những người Hê-bơ-rơ này thấy rằng, những điều vĩ đại mà đã được nói về, trong Cựu Ước, đã được biểu hiện trong Chúa Jêsus Christ. Thật vinh hiển thay!

³⁹ Vậy thì, Chúa nhật tuần trước, hoặc thứ Tư tuần trước, Anh Neville trong chỗ này, trong chương thứ 5, đã đề cập đến một số điểm rất quan trọng, bởi vì đó là một chương tuyệt vời. Và chúng ta thấy anh ấy đang giải quyết trong chương 4, Chúa nhật vừa rồi, về vấn đề *ngày Sa-bát*, việc giữ ngày Sa-bát. Sáng nay, anh em có chắc rằng, anh em biết việc giữ ngày Sa-bát là gì không? Nếu anh em biết, hãy nói, “Amen.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

⁴⁰ Ngày *Sa-bát* là sự “Yên nghỉ” mà chúng ta đi vào, không phải bởi ngày, không phải bởi luật pháp, nhưng bởi sự đi vào trong Đấng Christ là ngày Sa-bát của chúng ta. Ngài là ngày Sa-bát của chúng ta. Chúng ta đã đi qua điều đó qua cả Cựu Ước, và cho thấy rằng giờ sẽ đến khi Lời sẽ đến, “hàng thêm hàng, giềng mối thêm giềng mối.” Và Ngài đã chứng minh rằng chúng ta đi vào sự Yên nghỉ của Ngài dựa trên Ngày lễ Ngũ Tuần, “Vì điều này sẽ khiến kẻ mệt nhọc được yên nghỉ, ngừng lại.”

41 Chúng ta tìm thấy, rằng, “Đức Chúa Trời đã định một ngày trong Đa-vít, về ngày thứ bảy.” Và, “Đức Chúa Trời đã nghỉ ngày thứ bảy.” Ban điều đó cho dân—dân Y-sơ-ra-ên trong đồng vắng. “Và lần nữa, Ngài đã định một ngày.” Đó là ngày gì? Một ngày nào đó trong tuần lễ à? “Ngày khi các người nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng.” Đó là ngày Ngài đang đi vào, để cho anh em một sự bình an Đòi đời, một ngày Sa-bát Đòi đời.

42 Thế thì, anh em không đi nhà thờ vào Chúa nhật, để trở nên ngoan đạo. Khi anh em được sinh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, anh em được vào sự Yên nghỉ mãi mãi, không còn việc giữ ngày sa-bát nữa. Anh em ở *trong* ngày Sa-bát, liên tục, mãi mãi, và Đòi đời. “Các công việc thế gian của anh em đã kết thúc,” Kinh Thánh nói, “và anh em đã bước vào sự bình an phước hạnh này.”

43 Năm chương đầu tiên này đặt Chúa Jêsus vào vị trí Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm. “Đòi xưa Đức Chúa Trời đã nhiều lần và nhiều cách phán với tổ phụ qua các đấng tiên tri, nhưng trong ngày sau rốt này phán với chúng ta qua Con Ngài, là Chúa Jêsus,” chương 1, câu 1.

44 Rồi cứ tiếp tục như vậy cho đến cuối chương thứ 5, chúng ta thấy Ngài đại diện như “Mên-chi-xê-đéc, người không có ngày đầu mới sanh, cũng không có ngày rốt qua đời, nhưng là Thầy Tế Lễ đòi đời vô cùng.” Hãy suy nghĩ về điều đó. Người vĩ đại này là Ai? Chúng ta sẽ hiểu được điều đó, trong khoảng hai chương nữa. Cả cuộc đời của Ngài, chúng ta sẽ học tập. “Người vĩ đại này đã đến gặp Áp-ra-ham, người không hề có cha, không hề có mẹ. Ngài không hề có ngày đầu Ngài mới sanh, Ngài cũng sẽ không hề có ngày rốt Ngài sẽ qua đời. Và Ngài đã gặp Áp-ra-ham đang đến khi ông thẳng trận các vua trở về.”

45 Lưu ý Người tuyệt vời này, bất kể Người ấy là Ai, thì vẫn còn sống. Người đã không có sự qua đời. Đó là Đấng Christ, mà ông đã gặp. Chúng ta sẽ nghiên cứu sâu về điều đó, trong một vài ngày tới.

46 Bây giờ, chúng ta muốn bắt đầu qua ở đây trong chương thứ 5 bây giờ, chỉ để có một chút nền tảng trước khi chúng ta đến chương—chương thứ 6, vì nó thực sự là một điều đáng chú ý.

Hãy xem kỹ. Chúng ta sẽ bắt đầu ở câu thứ 7 của chương này. Ồ, chúng ta hãy bắt đầu ở câu thứ 6.

Lại nơi khác Ngài cũng có phán rằng, Người làm thầy tế lễ đời đời theo ban Mên-chi-xê-đéc.

Khi Ngài còn trong xác thịt, khi Ngài...thì đã kêu lớn tiếng khóc lóc mà dâng những lời cầu nguyện...nài xin... cho Đấng có quyền cứu Ngài khỏi chết, và đã được nghe bởi sự kính sợ của Ngài;

Đầu Ngài đã là Con, cũng đã học tập...vâng lời bởi những sự khốn khổ mình đã chịu;

47 Bây giờ đây là chỗ mà tôi muốn đi đến, câu thứ 9. Hãy lắng nghe. Tôi nghĩ Anh Neville đã nói đến nó, hôm thứ Tư. Tôi đã không ở đây. Ồ, hãy lắng nghe.

Và sau khi đã được làm nên trọn vẹn rồi, Ngài trở nên cộng rể của sự cứu rỗi đời đời cho tất cả những kẻ mà vâng lời Ngài;

Lại có Đức Chúa Trời xưng Ngài là thầy tế lễ thượng phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc.

Về người đó chúng ta có nhiều điều nên nói,...

48 Chúng ta để lại nó ở đó về điều đó, bởi vì chúng ta sẽ nói về Mên-chi-xê-đéc trong vài đêm.

49 Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu về điều này, sự học hỏi thường lệ của chúng ta. Tôi mong...Tôi sẽ chỉ đọc phần còn lại của chương này trong chốc lát, câu thứ 11.

Về người đó, chúng ta có nhiều điều nên nói,...khó cắt nghĩa, vì anh em đã trở nên chậm hiểu.

Vì đáng lẽ...anh em đã làm thầy từ lâu rồi, nay anh em còn cần người ta lấy những điều sơ học của lời Đức Chúa Trời mà dạy anh em; và anh em trở nên cần ăn sữa, thay vì đồ ăn đặc.

Vì kẻ nào mà chỉ dùng sữa thôi thì không hiểu đạo công bình: vì còn là thơ ấu.

Ồ, tôi hy vọng rằng Đức Thánh Linh được nhận vào ngay tận đáy lòng của anh em giờ này.

Vì kẻ nào mà—mà chỉ dùng sữa thôi thì không hiểu đạo công bình: vì người ấy là một con trẻ.

50 Anh em cho một đứa trẻ ăn thức ăn cứng, anh em giết nó. Đó là lý do tại sao rất nhiều người nói, “À, tôi—tôi không tin điều đó,” và họ bỏ đi. Vẫn là trẻ sơ sinh! Họ chỉ không thể hiểu. Họ không thể nắm được Lễ thật đó. Nó—Nó giết họ. Ngày nay có những điều tuyệt vời, quyền năng mà hội thánh nên biết, nhưng anh em không thể dạy được Điều đó. Họ—họ—họ—họ—họ vấp ngã vì Nó. Họ không biết làm gì với Nó.

51 Phao-lô, đang nói chuyện với nhóm người Hê-bơ-rơ này... Tuy nhiên, ông đang nói chuyện với các học giả lúc bấy giờ, những học giả, rất uyên thâm. Chúng ta thấy điều đó, trong một vài—một vài phút nữa, rất uyên thâm. Nhưng sự Bí mật thuộc linh sâu sắc, giáo hội vẫn bị mù tịt với Nó. Ông nói, “Đáng lẽ anh em nên dạy người khác, thì anh em vẫn còn là con trẻ.”

52 Ồ, tôi biết có nhiều người đứng lên và bỏ đi ra và nói, “Ồ, tôi không cần phải đi nhà thờ nữa. Ngợi khen Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh đã đến, Ngài là giáo sư.” Khi anh em có ý tưởng đó, anh em hoàn toàn sai lầm. Vì tại sao Đức Thánh Linh lại đặt để các giáo sư trong hội thánh, nếu Ngài sẽ là giáo sư? Hiểu không? Đầu tiên là các sứ đồ, các đấng tiên tri, giáo sư, nhà truyền bá phúc âm, và mục sư. Đức Thánh Linh đã lập các giáo sư trong hội thánh, để Ngài có thể dạy qua giáo sư đó. Và nếu nó—nó không theo Lời, Đức Chúa Trời không xác minh cho nó, thì đó không phải là kiểu dạy đúng. Nó phải phù hợp với toàn bộ Kinh Thánh, và thật sự sống động ngày nay như Nó đã có lúc ấy. Đó là điều có thực được bày tỏ.

53 Bây giờ để ý.

Nhưng đồ ăn đặc là để cho...kẻ thành nhơn, thậm chí cho kẻ hay dùng lý lẽ...đã dùng tâm tư luyện tập để phân biệt điều lành và dữ.

Biết điều gì đúng và điều gì sai, bởi sự phân biệt.

54 Bây giờ để ý, bắt đầu về bài học của chúng ta bây giờ. Nền tảng lớn này bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu từ câu 1.

Ấy vậy chúng ta phải bỏ qua các điều sơ học về sự dạy dỗ của Đấng Christ,...

Ông đang nói điều gì? Tất cả năm chương đầu này được đặt trên Đấng Christ, để tỏ cho thấy Ngài là Ai. Bây giờ chúng đang rời khỏi những điều sơ học về sự dạy dỗ của Đấng Christ.

⁵⁵ Chúng ta thấy Ngài là gì? Chúng ta nhận ra rằng Ngài là Giê-hô-va Đức Chúa Trời Vĩ đại được biểu hiện trong xác thịt. Chúng ta thấy Ngài không phải là—là một nhà tiên tri, nhưng đây đây bốn tánh của Đức Chúa Trời. Ngài là Đức Giê-hô-va đã trở nên xác thịt. Và thân thể, Chúa Jêsus, chỉ làm đền tạm cho Ngài. Đức Chúa Trời sống trong con người. Đức Chúa Trời đang giải hòa với con người, qua con người, bởi sự sanh ra đồng trình của Con của Chính Ngài. Và Đức Giê-hô-va, Thánh Linh, ở trong Ngài.

⁵⁶ Bây giờ, bao nhiêu người còn nhớ sự dạy dỗ về Thần tánh của Đức Chúa Trời, cách mà chúng ta quay lại và thấy rằng Đức Chúa Trời giống như cái móng vĩ đại kia với mọi khía cạnh khác nhau của Thánh Linh, Nó giống như thế nào? Và rồi Logos ra từ Đức Chúa Trời, trở thành thân thể thuộc linh, và đó là ở trong hình dạng của một người. Và Môi-se trong hốc đá, nhìn thấy Nó đi qua. Và rồi thân thể thuộc linh đó đã trở nên hoàn toàn bằng xác thịt con người, là Đấng Christ.

Và cách mà chúng ta tìm thấy rằng chúng ta, nhờ ân điển của Ngài, có được Sự sống Đời đời. Bây giờ, từ ngữ *mãi mãi* là “trong một khoảng cách; trong một khoảng thời gian.” Nó được nói, trong Kinh Thánh, “Mãi mãi và mãi mãi,” một liên từ. Nhưng *mãi mãi* chỉ có nghĩa “một thời gian.” Nhưng Đời đời có nghĩa là mãi mãi. Và chỉ mọi sự mà có một sự bắt đầu đều có sự kết thúc, nhưng những thứ không có bắt đầu thì không có kết thúc. Vì vậy Đức Chúa Trời không có bắt đầu và Ngài không có kết thúc.

⁵⁷ Và vì vậy, cho nên, Mên-chi-xê-đéc, Thầy Tế Lễ lớn, giống như một người, Ngài không có khởi đầu và Ngài không có kết thúc. Và khi chúng ta, qua thân thể thuộc linh đó, mà, chúng ta đã được tạo ra theo hình ảnh của Đức Chúa Trời trước khi thế gian được tạo nên; khi thân thể thuộc linh đó đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta, lúc đó, qua cái chết của Ngài, chính chúng ta nhận

được Thánh Linh của Ngài và chúng ta không có sự kết thúc; Sự sống Đời đời; không phải các Thiên sứ, mà là những người nam và những người nữ. Ồ, tôi... Bằng cách nào đó, giá như tôi có thể trình bày nó để cử tọa của—của tôi có thể hiểu được điều đó! Anh chị em sẽ không bao giờ là một Thiên sứ. Đức Chúa Trời đã tạo ra các Thiên sứ, nhưng Đức Chúa Trời đã tạo nên con người. Và những gì Đức Chúa Trời làm ra từ Đức Chúa Trời, thì nó cũng Đời đời như Đức Chúa Trời vậy. Và con người cũng Đời đời như Đấng Tạo Hóa của mình, bởi vì con người được tạo ra từ Đời đời.

⁵⁸ Nhưng tội lỗi có hồi kết, sự đau khổ có hồi kết. Cho nên, đó là lý do tại sao không thể có địa ngục Đời đời. Có một địa ngục, lửa và diêm sinh, chúng ta biết điều đó, nhưng không có địa ngục Đời đời. Chỉ có một loại Sự sống Đời đời và điều đó thuộc về Đức Chúa Trời. Nếu bạn phải chịu đau khổ mãi mãi, thì bạn đã có Sự sống Đời đời. Địa ngục có hồi kết, nó có thể kéo dài hàng tỷ năm, nhưng cuối cùng nó sẽ kết thúc.

⁵⁹ Không nơi nào, Kinh Thánh nói, rằng họ đã chịu khổ Đời đời, nói, “Mãi mãi và mãi mãi.” Giô-na, cũng đã nghĩ mình bị nhốt trong bụng cá voi “mãi mãi.” *Mãi mãi* là một khoảng thời gian hoặc một giới hạn thời gian. Nhưng *Đời đời* là liên tục, nó không có bắt đầu hay kết thúc. Nó giống như một chiếc nhẫn, một vòng tròn. Và khi chúng ta di chuyển qua thời gian, chúng ta chỉ xoay quanh những động cơ tuyệt vời của Đức Chúa Trời.

⁶⁰ Động cơ của Đức Chúa Trời là tạo ra con người theo hình ảnh Ngài, để tương giao với Ngài. Và Ngài đã biến người đó thành một sinh vật hữu hình. Vậy thì, tội lỗi đã đưa chúng ta đến chỗ của—của—của sự hư hoại, nhưng điều đó không bao giờ ngăn cản chương trình của Đức Chúa Trời. Và, thưa bạn tội nhân, hôm nay, nếu bạn không được tái sinh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, bạn sẽ có một sự kết thúc ở đâu đó. Và kết cục của bạn sẽ là sự hỗn loạn, trong tình trạng đổ nát, và đau khổ và khốn cùng. Nhưng đối với bạn là những người đã tin nơi Chúa Jêsus, và chấp nhận Ngài là Đấng Cứu Rỗi của cá nhân mình, thì điều đó đúng là Đời đời như Đức Chúa Trời là Đời đời. Bạn không có kết thúc, “Ta ban cho chúng *Zoe* Đời đời, là Sự Sống của chính Đức Chúa Trời, và chúng sẽ không bao giờ bị hư mất hoặc thậm chí sẽ không

bị phán xét, nhưng đã vượt qua sự chết mà đến Sự sống.” Đó là những gì Ngài đã có. Đó là điều vì thế mà Ngài đến.

⁶¹ Bây giờ, Chúa Jêsus, trong sự đến của Ngài, về chức tế lễ của Ngài, Ngài đã không đến chỉ vì sự cảm thông. Nhiều người dạy điều đó như thế, rằng Ngài đến, nói, “Ồ, có thể nếu Ta đau khổ, Ta sẽ là một—một—một người đáng được thương xót và chắc chắn người ta sẽ đến với Ta.” Đó là một sai lầm. Không có Kinh Thánh nào dành cho điều đó.

Vì, mọi người mà sẽ từng được cứu, Đức Chúa Trời đã biết họ ngay cả trước khi thế gian được hình thành. Kinh Thánh đã nói vậy. Vậy thì, Đức Chúa Trời không muốn, người nào bị hư mất. Ngài muốn mọi người đến với sự ăn năn. Nhưng, vì là Đức Chúa Trời, bởi sự biết trước mà Ngài đã biết nó.

⁶² Hãy xem trong Rô-ma, chương thứ 8. Phao-lô đang nắm giữ ở đó, nói về sự lựa chọn của Đức Chúa Trời, rằng, “Ê-sau và Gia-cốp, trước khi con trẻ được sanh ra, hay bất cứ điều gì, Đức Chúa Trời đã phán rằng Ngài đã biết họ và Ngài ghét Ê-sau và yêu Gia-cốp,” trước khi chàng trai có một—có một cơ hội để bày tỏ thái độ của họ, vì Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài biết...Ngài là vô hạn. Nếu Ngài là vô hạn, Ngài biết mọi con bọ chết, mọi con ruồi, mọi con muỗi, mọi thứ từng có trên đất, Ngài đã biết nó. Ngài là Đấng Đòi Đòi, vô hạn, Đức Chúa Trời phước hạnh, bất tử, vô sở bất năng, vô sở bất tại, vô sở bất tri. Không có điều gì mà Ngài không biết. Đó là lý do mà Ngài có thể nói sự chấm dứt sẽ là gì. Ngài đã biết sự chấm dứt từ ban đầu.

⁶³ Những gì là tiên tri chỉ là sự hiểu biết của Ngài. Ngài là đấng biện hộ chính. Ngài—Ngài là—Ngài là Đấng Phán Xét. Và Ngài nói với—với luật sư biết một số sự khôn ngoan của Ngài. Và đó là lời tiên tri, mà có thể báo trước điều đó, bởi vì Ngài biết điều gì sẽ xảy ra. Bây giờ, đó là Đức Chúa Trời mà chúng ta hầu việc. Không phải là một vị thần lịch sử, không giống như các Phật tử và những tín đồ Mô-ha-mét, và vân vân. Nhưng, một Đức Chúa Trời hiện diện khắp nơi, ngay bây giờ ở đây, sáng nay, trong đền tạm này ngay bây giờ; Đức Giê-hô-va vĩ đại, ĐẤNG TA LÀ, Đấng đã hình thành chính Ngài trong sự khiêm nhường, để mặc lấy hình dạng của xác thịt tội lỗi. Ngài đấy. Đó là Đấng đã cứu chuộc

bạn. Không thể có ai khác, không nơi đâu, vào bất kỳ lúc nào có thể làm được điều đó.

64 Đức Chúa Trời không có ba người ở trên đó, và đã sai đến một trong số họ, Con Ngài. Đó là Đức Chúa Trời, chính Ngài, đến trong hình hài của một Con trai. Một con trai có một sự khởi đầu, và Con ấy đã có một sự khởi đầu. Về điều đó, tôi muốn nói với một số anh em những người Công giáo thân mến, tôi có cuốn sách của các bạn, *Các Sự Kiện Về Đức Tin Của Chúng Ta*, đã nói, “Phận làm con Đời đời của Đức Chúa Trời.” Làm thế nào để anh em sẽ diễn đạt từ ngữ đó? Làm thế nào để anh em có thể hiểu được nó? Làm sao nó có thể là Đời đời? Đó không phải là Kinh Thánh. Đó là cuốn sách của anh em, “Phận làm con Đời đời.” Họ không... Từ ngữ đó không đúng. Vì, bất cứ điều gì mà là con đều có một sự khởi đầu, và Đời đời thì không có sự bắt đầu, vì thế đó không phải là phận làm con Đời đời. Đấng Christ đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta. Ngài đã có một sự bắt đầu. Không phải là phận làm con Đời đời. Đó là Thần tánh Đời đời của Đức Chúa Trời, không phải phận làm con. Vậy thì, Ngài đã đến để cứu chuộc chúng ta, và Ngài đã cứu chuộc chúng ta.

65 Vậy thì, Phao-lô, đưa ra điều đó, mà tôi chắc chắn rằng qua những bài học đã qua anh em đã hiểu được điều đó. Chúng ta sẽ trở lại điều đó lần nữa, vào một thời điểm khác, ý Chúa, chỉ từng câu một. Bây giờ.

Ấy vậy có...phải bỏ qua các—các điều sơ học về sự dạy dỗ của Đấng Christ, mà chúng ta hãy tấn tới sự trọn lành;...

66 Điều đó làm cho họ vấp ngã. Phải không? Chúng ta hãy làm gì?

...chúng ta hãy tấn tới sự trọn lành; chớ nên lập lại những nền nữa...

67 Hãy xem điều này. Chúng ta hãy lấy từ ngữ này “sự trọn lành.” Anh em biết có một cách duy nhất anh em sẽ đứng trong Sự Hiện Diện của Đức Chúa Trời không? Đó là, trọn lành. Đức Chúa Trời không thể chịu đựng những sự bất khiết.

68 Và các bạn những người tuân thủ luật pháp: làm thế nào bạn có thể tự hoàn thiện bản thân, khi bạn không có một cách nào để tự trở nên hoàn hảo? Bạn được sinh ra trong tội lỗi. Chính quan niệm của bạn đã là ở trong tội lỗi. Chính ước muốn của bạn ở đây là tội lỗi. “Sinh ra trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác, đến với thế gian nói dối.” Vậy thì bạn sẽ đứng ở đâu?

69 Bạn ở đâu, hỡi tội nhân, mà—mà nói rằng, “Tôi sẽ bỏ thuốc lá. Tôi sẽ lên Thiên đàng”? Bạn đang ở đâu, hỡi người hâm hẩm, đầu óc thủ cựu, cái gọi là Cơ-đốc nhân, đi quanh đây với khuôn mặt dài và nói, rằng, “Ồ, tôi thuộc về giáo hội”? Hỡi tội nhân. Đúng thế. Trừ khi bạn được sinh ra bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, thì bạn bị hư mất. Đúng vậy.

70 Làm thế nào bạn sẽ lên Thiên đàng? Bạn nói, “Tôi không hề nói dối trong đời mình.” “Ồ, người yêu dấu. Nó—nó ban đầu, đúng là một Thiên sứ.” Đó là một lời nói dối. Tôi không quan tâm bạn tốt như thế nào; bạn là một tội nhân. Và bạn không có một thứ gì; không có linh mục, không có giám mục, không có hồng y, không có giáo hoàng, cũng như không có gì khác có thể cứu bạn, bởi vì ông ấy chỉ ở cùng con thuyền mà bạn đang ở. Chúng ta sẽ đi vào trong điều đó vài phút nữa. Chỉ cùng hình dạng. Ông ấy là...giáo hoàng của Rô-ma được sinh ra trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác, đến với thế gian nói dối, được sinh ra bởi ham muốn tình dục của một người nam và một người nữ. Bạn sẽ đi đến đâu để trở nên công bình từ điều đó?

71 “Ồ, bố và mẹ của anh ấy được sinh ra theo cùng một cách, và họ được sinh ra theo cùng một cách, và bà và ông của anh ấy và ngược lại.” Đó là tội lỗi, ngay từ đầu!

72 Vậy ai có thể nói rằng *người này* là thánh và *người kia* là thánh? Chỉ có một người thánh khiết, đó là Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống, Đấng đã được trở nên Trọn Vẹn. Và sự đòi hỏi của chúng ta là được trọn vẹn. Vậy thì, chúng ta sẽ trở thành điều đó như thế nào? Hãy thử đi, chính bạn. Tôi ghét cố gắng lên Thiên đàng dựa trên những công đức như, “Tôi được sinh ra cách đây năm phút, và đi ra khỏi thế giới ngay bây giờ.” Tôi sẽ bị hư mất. Nếu tôi không bao giờ có ý nghĩ xấu xa trong đời, nếu tôi không bao giờ nói lời xấu trong đời, nếu tôi không

bao giờ nhìn bất cứ điều gì xấu xa, không bao giờ nghĩ điều gì xấu xa, hoặc không gì cả, thì tôi cũng chỉ kính tởm và đen như những bức tường bẩn thỉu của địa ngục. Tôi là một tội nhân.

⁷³ Tôi có thể dành cả cuộc đời và nhất mình trong một căn phòng, và giống như một số chị em dòng Carmelite hay gì đó, và không bao giờ nhìn ra thế gian, ở lại trong đó và cầu nguyện suốt đời, làm điều thiện, sinh ra là một triệu phú và cho người nghèo mọi thứ tôi có được, và tôi vẫn là một tội nhân và sẽ đi xuống địa ngục. Vâng, thưa quý vị.

⁷⁴ Tôi có thể gia nhập giáo hội Lutheran, Báp-tít, Ngũ Tuần, Trưởng Lão, khi tôi còn ở trong nô, và sống trung thành với giáo hội đó cho đến một trăm năm, và đời sống của tôi bị lấy đi, mà không ai có thể chỉ tay họ vào tôi và nói “Ông ta thậm chí đã từng có nhiều ý nghĩ xấu,” tôi sẽ đi xuống địa ngục chắc chắn như tôi đang đứng đây.

⁷⁵ Tôi là một tội nhân. Chính xác. Tôi không có gì cả. Không có cách nào, chút nào, để tôi có thể tìm thấy bất cứ—bất cứ giá phải trả nào. Đức Chúa Trời đòi sự chết. Và nếu tôi tự mình chết đi, nếu tôi chết đi đời sống của mình, thì làm sao tôi có thể ăn năn được? Bởi vì, anh em...Nợ phải được trả, trước đã. Và Đức Chúa Trời là Đấng duy nhất mà có thể hy sinh mạng sống của Ngài và lấy lại Nó. Vì vậy Ngài có thể trở thành tội lỗi, và đặt Sự sống của Ngài xuống và lấy Nó lên lại, và gọi nó là “sự công bình,” và món nợ được trả. Thế đấy.

⁷⁶ Bây giờ chúng ta hãy lật tới Ma-thi-ơ, khoảng chương thứ 8, tôi tin là, chương thứ 7 hoặc thứ 8. Chúng ta sẽ xem Chúa Jêsus đã nói gì ở đó. Được rồi. Đó là Ma-thi-ơ, chương 5. Và...Chúa Jêsus, giảng, đang giảng về các phước lành, câu thứ 47.

Lại nếu các người tiếp đãi anh em mình mà thôi, thì các người có lạ gì hơn những người khác? Những người thu thuế há chẳng làm như vậy sao...? (Hãy xem.)

Nhưng thế thì các người hãy nên trợn vện,...(Điều gì?)

Thế thì các người hãy nên trợn vện, như Cha các người ở trên trời là trợn vện.

Đó là mạng lệnh của Chúa Jêsus, “Các người cũng phải vậy.”

77 Họ nói, “Không người nào có thể trọn vẹn, Kinh Thánh đã nói, ‘Chẳng có người nào trọn vẹn.’ Đó là sự mâu thuẫn của anh.” Phải không? Được rồi.

78 Anh em không thể tự mình trọn vẹn. Nếu anh em đang tin cậy vào những gì anh em làm, thì anh em bị hư mất. “Vậy các người hãy trở nên trọn vẹn, thậm chí trọn vẹn như Đức Chúa Trời là trọn vẹn.” Bây giờ:

Thế thì các người hãy nên trọn vẹn, thậm chí như Cha các người...ở trên trời là trọn vẹn.

79 “Thế thì...” Bây giờ chương thứ 5, chương thứ 6 của Hê-bơ-rơ.

Ấy vậy chúng ta phải bỏ qua các điều sơ học về sự dạy dỗ của Đấng Christ, mà tấn tới sự trọn lành,...

80 Bây giờ, thưa anh chị em, Đền tạm Branham. Ô, tôi biết, “Chúng ta có những sự chữa lành.” Điều đó tuyệt vời. “Chúng ta có những khả năng.” Ô, điều đó—điều đó tốt. Và anh em có những giấc mơ thuộc linh, và đôi khi chúng không phải là giấc mơ thuộc linh. Và—và đôi khi anh em...“Chúng ta, chúng ta cố gắng giúp người nghèo. Chúng ta làm những gì chúng ta có thể.” Ô, điều đó tốt thôi, nhưng đó không phải là những gì chúng ta đang nói về lúc này. Chúng ta đang đi vào phương diện khác.

...bỏ qua...sự dạy dỗ...

81 “Ồ, vâng, chúng ta đã có sự dạy dỗ của Đấng Christ. Chúng ta tin Ngài là Con của Đức Chúa Trời, được sanh ra đồng trinh. Chúng ta tin điều đó, với tất cả những điều này.” Điều đó thật tuyệt vời.

82 Nhưng, “Bỏ qua điều đó, chúng ta hãy tấn tới sự trọn lành.” Ô, chao ôi! Ước gì tôi có được tiếng của thiên sứ trưởng bây giờ, để mang điều này đến chỗ mà anh em có thể hiểu nó. Vậy thì ông nói, “Bỏ qua mọi sự dạy dỗ của Đấng Christ,” mọi nhà—nhà thần học, và mọi hệ thống thần học mà chúng ta biết, tất cả về Thần Tánh của Đấng Christ, cách mà Ngài là Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt, mọi sự khác này.

83 Phao-lô tiếp tục giải thích điều đó tất cả ở đây, chỉ trong vài phút. Chúng ta hãy chỉ đọc nó, chỉ một chút xíu thôi, trước khi chúng ta đi vào điều đó.

...lập lại các nền của sự ăn năn tức là từ bỏ các việc chết...

Vậy thì, chúng ta tin điều đó.

...và đức tin hướng về Đức Chúa Trời,

Và chúng ta tin điều đó.

Và về sự dạy dỗ về phép báp-têm,...

Thật sự anh em phải chịu phép báp-têm thể nào, chúng ta tin điều đó.

...và phép đặt tay,...

Chúng ta tin vào sự đặt tay. Phải không? Đấy, tất cả điều đó, chắc chắn.

...và về sự sống lại của kẻ chết,...

⁸⁴ Chúng ta tin điều đó. Bây giờ hãy xem. Anh em thấy ở đây, “Sự phán xét,” được sử dụng, “Đời đời.” Đó là mãi mãi. Khi sự phán xét được nói về Đức Chúa Trời, thì đó là mãi mãi. Thế thì, không thể có thêm một sự giải hòa nào nữa sau khi bản án đã được tuyên. Bây giờ anh em có thể hiểu tại sao Đức Chúa Trời phải lấy Chính Ngài—Chính Ngài, như chúng ta gọi thế, Chính Ngài cam chịu hình phạt. Khi Ngài kết án con người vì tội lỗi, cách duy nhất để Ngài hòa giải, là chính Ngài thay thế con người. Đó là cách duy nhất để người đó có thể được giải hòa, hoặc có thể cầu thay cho chúng ta, là thay thế chúng ta và trở thành một tội nhân. Đức Chúa Trời, Đức Giê-hô-va, đã trở thành tội nhân, và Ngài đã ban sự sống của Ngài.

⁸⁵ Vậy thì, anh em có thể cho đi sự sống của mình, như một tội nhân, để chết cho cứu cánh. Phao-lô nói, “Dầu tôi bỏ thân thể mình để chịu đốt, tôi vẫn chẳng ra gì,” bởi vì nó sẽ không có tác dụng. Đấy, khi anh em chết, anh em chết. Anh em chết như một tội nhân, anh em hư mất.

⁸⁶ “Nhưng Đức Chúa Trời đã giáng xuống trong xác thịt, và bị định tội trong xác thịt, trở nên xác thịt tội lỗi.” Bởi vì, Ngài là Đức Chúa Trời Đời đời, và khiến thân thể của Chính Ngài sống lại, vì vậy Ngài là Đấng Công Bình.

⁸⁷ Vậy thì, tất cả những điều này, “Chúng ta hãy tấn tới sự trọn lành,” Phao-lô đã nói. Vậy thì điều gì?

...của sự phán xét đời đời.

...chúng ta sẽ làm điều này,...Đức Chúa Trời cho phép.

(câu thứ 3.)

⁸⁸ Bây giờ, “Tấn tới sự trọn lành.” Chúa Jêsus phán, “Các người hãy trọn vẹn, như Cha các người trên Trời là trọn vẹn.”

Và chúng ta, mọi người, đều bị định tội. Cho dù chúng ta làm gì đi nữa, chúng ta đều bị định tội. Chúng ta được sanh ra, bị định tội. Mẹ và cha của anh em được sanh ra, đã bị định tội. Của anh em, hết thảy tổ tiên của anh em được sanh ra trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác. Vậy làm sao anh em sẽ có được điều đó? Làm sao anh em sẽ trở nên trọn vẹn? Nếu khi anh em chưa bao giờ làm bất cứ điều gì, không bao giờ ăn cắp, không bao giờ nói dối, không bao giờ làm bất cứ điều gì trong đời, anh em vẫn bị định tội. Anh em đã bị định tội trước khi anh em thở hơi thở đầu tiên. Vì anh em đã bị kết án. Đúng thế. Và anh em đã bị Đức Chúa Trời phán xét trước khi anh em thở hơi thở đầu tiên. Vì anh chị em đã bị đoán xét, bởi sự ham muốn tình dục của cha và mẹ của anh chị em, những người mà qua hành động của họ, đã đưa anh chị em đến đây trên trái đất. Và Đức Chúa Trời đã kết án nó, ngay từ đầu. Anh em bị định tội, ngay từ đầu. Vậy nơi mà anh em...Và mọi người khác trên trái đất đã bị định tội với anh em. Bây giờ anh em đi đâu để có được sự trọn vẹn?

⁸⁹ Hãy xem. Chúng ta hãy lật qua chốc lát tới Hê-bơ-rơ, chương 10. Hãy lắng nghe kỹ. Tôi muốn đọc một chút ở chương thứ 9, trước tiên, câu thứ 11.

Nhưng Đấng Christ đã hiện đến làm thầy tế lễ thượng phẩm của những sự tốt lành sau này, Ngài đã vượt qua đền tạm lớn hơn và trọn vẹn hơn, đền tạm của Chính Ngài, xác thịt Ngài,...

⁹⁰ Đấy, đền tạm cũ...Anh em để ý không? Đền tạm cũ có một bức màn trong nó, mà đã che giấu hòm giao ước nơi Đức Chúa Trời đã ở. Bao nhiêu người biết điều đó? Tất nhiên. Ồ, đền tạm cũ do con người làm ra đó ở đây, những bức màn bằng da dê nhuộm,

và vân vân, được làm thành đèn tạm để che giấu sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. Bao nhiêu người biết rằng chỉ có một người duy nhất có thể vào đó mỗi năm một lần? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Chắc chắn vậy. Đó là A-rôn, đi vào mỗi năm một lần. Và ông phải được xúc dầu. Và—và, ồ, sự yêu cầu! Và ông phải có lửa trong tay; và nếu ông đi mà không có điều đó, ông chết ngay khi ông vén tấm màn đó lại. Ông sẽ ngã xuống chết. Ông phải vào đó và thắp sáng những chân đèn này, và rảy lên ngôi thi ân mà được gọi, huyết của sự chết, sự thay thế đó có, cho đến khi Chúa Jêsus Christ đến để làm trọn điều đó.

⁹¹ Bây giờ, nhưng, rồi Đức Chúa Trời bước vào một loại đèn tạm khác. Và đèn tạm đó là Ai? Chúa Jêsus. Và Đức Chúa Trời ở bên trong Chúa Jêsus, và Ngài ẩn mình, nhưng Ngài đang giải hòa thế gian với chính Ngài, bằng sự biểu lộ của Ngài. Đấng Christ đã bày tỏ Đức Chúa Trời. Ngài phán, “Không phải Ta làm các công việc. Chính Cha Ta ở trong Ta. Tự Ta chẳng làm gì được ngoài những gì Ta thấy Cha làm. Cha ở trong Ta, tỏ cho Ta thấy những khải tượng này, và rồi Ta sẽ làm chính xác những gì Cha đã bảo Ta làm.” Anh em hiểu điều đó không? Đức Chúa Trời ở bên trong thân thể con người, không phải đằng sau những tấm da dê nhuộm, nhưng đang sống, đang di chuyển. Đức Chúa Trời có tay; Đức Chúa Trời có chân; Đức Chúa Trời có lưỡi; Đức Chúa Trời có mắt; và đó là Đấng Christ. Ngài đấy.

⁹² Vậy thì, Ngài đi ra, và Thánh Linh đã đến trong đó, để qua sự chết của Ngài mà Ngài có thể làm cho Hội Thánh trở nên hoàn hảo và khiến Hội Thánh phải phục tùng. Và rồi cũng chính Thánh Linh mà đã ở trong Đấng Christ thì ở trong Hội Thánh, đang làm những việc mà Đấng Christ đã làm. “Còn ít lâu và thế gian sẽ không còn thấy Ta nữa; nhưng các ngươi sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở cùng các ngươi, và ngay cả trong các ngươi, cho đến tận thế.”

⁹³ Bây giờ lắng nghe điều này.

Nhưng Đấng Christ trở nên một thầy tế lễ thượng phẩm của những sự tốt lành sau này, Ngài đã vượt qua đèn tạm lớn hơn và trọn vẹn hơn, không phải tay người dựng ra, nghĩa là, không thuộc về sự xây dựng này;

Ngài đã không bởi tay người làm ra. Làm sao Ngài được sanh ra? Sự sanh ra đồng trinh.

Cũng không dùng huyết của dê đực và của bò con, là thân thể này đã từng được dâng tế lễ hay được thánh hóa, nhưng dùng chính huyết Ngài...

94 Anh em biết rằng huyết đến từ phái nam. Và thế thì người nào đó nói, “Ồ, Chúa Jêsus là người Do Thái.” Ngài không phải là người Do Thái. “Ồ, chúng ta được cứu bởi huyết Do Thái.” Không, không phải. Nếu chúng ta được cứu bởi huyết Do Thái, chúng ta vẫn bị hư mất.

Chúa Jêsus không phải là người Do Thái, Ngài cũng không phải là Dân Ngoại. Ngài là Đức Chúa Trời: Đức Chúa Cha, Thần Linh, Đấng không thấy được. “Chẳng hề ai đã thấy Đức Chúa Trời, chỉ Con một là Đấng giải bày Cha cho chúng ta biết.” Ngài bày tỏ Đức Chúa Trời, những gì Đức Chúa Trời đã có.

95 Vậy thì Hội thánh của Ngài được cho là phải bày tỏ Đức Chúa Trời, để cho thấy Đức Chúa Trời là gì. Hiểu không?

Chúng ta làm gì vậy? Chúng ta tự tổ chức, và, “Tôi không liên quan gì đến họ. Họ là tín đồ Giám Lý. Họ là tín đồ Trưởng Lão. Tôi không muốn liên quan gì với họ. Tôi là tín đồ Báp-tít. Tôi là tín đồ Ngũ Tuần.” Hừ! Với loại động cơ này, bạn bị hư mất. Đúng.

96 Ai có thể khoe khoang? Ai có thể nói bất cứ điều gì? Nhìn xem sự xấu hổ mà những tín đồ Trưởng Lão đã gây ra. Hãy nhìn vào sự xấu hổ, những người Báp-tít. Hãy nhìn vào sự xấu hổ, giữa những người Công giáo. Hãy nhìn vào sự xấu hổ, những người Ngũ Tuần, những người Na-xa-ren, Hành hương Thánh. Hãy nhìn những người còn lại của họ.

Nhưng, tôi thách anh em giơ tay buộc tội, để tìm ra nguyên nhân cho sự xấu hổ, ở Điều đó. Đúng. Để chỉ ra điều đó, khi Đức Chúa Trời Toàn Năng phán, “Này là Con yêu dấu của Ta trong Con Ta vui lòng ngự vào. Hãy nghe Ngài.” Ngài đấy. Đó là Đấng trọn vẹn.

97 Vậy thì, bây giờ chúng ta hãy đọc thêm một chút nữa ở đây nào.

Cũng không bởi huyết của dê đực...bò con, nhưng dùng chính huyết chính Ngài đã từng vào trong nơi thánh, mà được sự chuộc tội đời đời...(Anh em hiểu điều đó không?)...sự chuộc tội đời đời cho chúng ta.

⁹⁸ Không phải được cứu chuộc ngày nay, và rồi, tuần tới khi buổi nhóm phục hưng bắt đầu, được cứu chuộc lần nữa, và rồi, ồ, chúng ta sa ngã trở lại và được cứu chuộc lần nữa. Anh em được cứu chuộc một lần, mãi mãi. Đúng thế. Không cứu chuộc, cứu chuộc, cứu chuộc nữa. “Sự chuộc tội đời đời!” “Kể nào nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có Sự sống Đời đời, và sẽ không bao giờ đến trong sự phán xét, nhưng đã,” thì quá khứ, “vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.” Bởi vì người đó đã lặc người? Bởi vì người đó đã chịu báp-têm cách nào đó chẳng? Bởi vì người đó có huyết trên tay mình chẳng? “Bởi vì người đó đã tin vào Con độc sanh của Đức Chúa Trời.” Đó là cách chúng ta có sự cứu chuộc Đời đời.

⁹⁹ Bây giờ lắng nghe.

Vì...huyết của bò đực và dê, cùng tro của những bò cái tơ mà người ta rưới—rưới...rưới trên kẻ ô uế, còn làm nên thánh được phần xác thịt họ:

Huống chi huyết của Đấng Christ, là Đấng nhờ Thánh Linh đời đời dâng chính mình không tí vít cho Đức Chúa Trời, thì đã làm sạch lương tâm của chúng ta khỏi công việc chết đặng hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống là đường nào?

¹⁰⁰ “Vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.” Anh em quan tâm gì đến những gì thế gian nghĩ không? Anh em quan tâm gì đến những gì người lân cận mình nghĩ không? Lương tâm chúng ta đã chết, và chúng ta được tái tạo và được sanh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, để hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật. Thế đấy.

¹⁰¹ Bây giờ chuyển sang câu thứ 10, chương thứ 10, đúng hơn là, phía bên kia của trang.

...luật pháp chỉ là bóng của những sự tốt lành ngày sau, và không có hình thật của các vật, nên không bao giờ cậy

những tế lễ đó mà họ dâng mỗi năm liên tục như vậy mà khiến kẻ đến trở nên t-r-ơ-n-l-à-n-h.

T-r-ơ-n-l-à-n-h, nó đấy, “Trộn lành.”

...bỏ qua các điều sơ học về sự dạy dỗ của Đấng Christ, chúng ta hãy tấn tới với sự trộn lành;...

Cho nên các người hãy trộn vụn, như Cha các người... trên trời là trộn vụn.

102 “Luật pháp chỉ là cái bóng của những sự tốt lành hầu đến,” tất cả những lễ nghi và phép báp-têm và...tất cả những việc khác họ đã có, “có thể không bao giờ khiến người thờ phượng trở nên trộn lành được.” Và, tuy nhiên, Đức Chúa Trời đòi hỏi “trộn lành.”

103 Anh em gia nhập giáo hội Na-xa-ren, sẽ không bao giờ khiến anh em trở nên trộn vụn. Anh em gia nhập giáo hội Báp-tít, Ngũ Tuần, bất kể cái gì đi nữa, điều đó sẽ không bao giờ khiến anh em trở nên trộn vụn. Anh em là một người tốt, trung tín, sẽ không bao giờ khiến anh em trở nên trộn lành. Anh em không thể lập công trạng về điều gì. Không có điều gì về anh em cả, để xứng đáng. Anh em bị hư mất. Anh em nói, “Ồ, tôi đã giữ luật pháp. Tôi đã giữ ngày sa-bát. Tôi giữ *điều này*, mọi quy định của Đức Chúa Trời. Tôi làm *điều này*.”

104 Phao-lô nói, “Chúng ta hãy quăng hết những điều đó bây giờ.”

105 “Điều đó được thôi, nhưng chúng tôi sẽ làm *điều này*. Chúng tôi sẽ làm phép báp-têm cho dân sự, và chúng tôi sẽ đặt tay trên họ để chữa lành họ và vân vân.”

106 Chúng ta có thể nhận lấy nó, từng câu một, mỗi một trong những điều đó. Phép báp-têm, chúng ta tin điều đó. “Chỉ có một sự trông cậy, một Chúa, một Đức tin, một phép Báp-têm.” Chúng ta tin rằng có một phép báp-têm. Chúng ta tin vào sự sống lại của người chết. Một cách tuyệt đối. Chúng ta tin Chúa Jêsus đã chết và đã sống lại. Chúng ta tin điều đó. “Sự đặt tay, trên người đau,” đó là những gì đã được nói. “Những dấu lạ này sẽ theo những kẻ tin. Nếu họ đặt tay trên người đau, thì người đau sẽ bình phục.” Chúng ta tin điều đó.

Nhưng đó là gì? Phao-lô nói, “Đó là tất cả các công việc chết.” Nó là điều gì đó mà anh em làm.

¹⁰⁷ “Bây giờ chúng ta hãy tiến tới sự trọn lành.” Ô, chao ôi! Chúng ta đang đến trong Đền tạm, không phải nền tảng; Đền tạm, Đền tạm chính Nó. Đó là nền tảng: luật pháp, và sự công bình, và—và—và—và sự gia nhập giáo hội, và chịu phép báp-têm, và—và sự đặt tay. Hết thảy chúng là những lễ nghi của hội thánh.

“Nhưng bây giờ chúng ta hãy tiến tới sự trọn lành.” Và có một Đấng duy nhất mà trọn lành, đó là Chúa Jê-sus.

¹⁰⁸ Làm thế nào chúng ta vào trong Ngài? “Qua những tín hữu Giám Lý chẳng?” Không. “Ngũ Tuần chẳng?” Không. “Báp-tít chẳng?” Không. “Qua bất cứ giáo hội nào chẳng?” Không. “Công giáo Rô-ma chẳng?” Không.

¹⁰⁹ Làm thế nào chúng ta vào được trong Nó? Rô-ma 8:1.

Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ mà ở trong Đấng Christ...mà không bước đi theo những việc thuộc về đời này, xác thịt, nhưng theo những việc thuộc về Thánh Linh, mà không quan tâm đến những gì thế gian phải nói.

¹¹⁰ Dù là anh em bị đau, bác sĩ nói, “Anh sẽ chết,” anh em không quan tâm đến điều đó, không làm phiền anh em chút nào.

¹¹¹ Nếu họ nói với anh em, “Anh phải trở nên một người Công giáo trước khi anh được cứu, hoặc tín đồ Trưởng Lão, hay phải làm điều này,” anh em không quan tâm đến điều đó.

“Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ mà ở trong Chúa Cứu Thế Jê-sus, là những kẻ không bước đi theo xác thịt, những việc mà họ thấy.” Mọi việc mà anh em thấy bằng con mắt mình thì thuộc về đời này.

¹¹² Nhưng đó là việc anh em thấy trong linh của mình, qua Lời! Lời là gương soi của Đức Chúa Trời mà phản ảnh những gì mà Ngài có và những gì anh em có. Halêlugia! Ô, chao ôi! Nó nói cho anh em biết. Đây là Sách duy nhất trên đời mà nói cho anh em biết mình đến từ đâu, anh em là ai, và anh em đang đi đâu. Tổ cho tôi thấy bất cứ trang văn học nào, bất cứ nơi nào, với mọi khoa học hay bất cứ điều gì khác, mọi sách tốt đã được viết, không

quyển nào trong đó có thể nói cho anh em điều đó. Đây là cái gương soi của Đức Chúa Trời, cho thấy Ngài là ai và anh em là ai. Thế thì, ở giữa đó là dòng Huyết, mà khiến anh em có thể thấy mình là gì nếu anh em muốn đưa ra sự lựa chọn. Thế đấy.

113 “Bởi một Thánh Linh,” vậy thì, Cô-rinh-tô Nhất 12. Làm thế nào anh em được vào trong Thân thể đó?

“Bởi sự bắt tay chẳng?” Không, thưa quý vị. “Bởi sự gia nhập giáo hội chẳng?” Không, thưa quý vị. “Bởi sự làm phép báp-têm ngửa ra phía sau, phía trước chẳng? Nhơn danh của Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh chẳng? Danh Đức Chúa Jêsus Christ chẳng? Danh của Hoa Hồng Sha-rôn, Hoa Huệ trong Trũng, Sao Mai chẳng? Bất cứ điều gì mà anh muốn chẳng?”

Điều đó chẳng liên quan gì với nó. “Chỉ một sự liên lạc của lương tâm tốt với Đức Chúa Trời.” Và tuy nhiên chúng ta làm ấm lên, và bối rối, và tranh cãi, và tách ra, và lãnh đạm. Đúng thế. “Nhưng tất cả điều đó là những công việc chết.” Chúng ta đang tiến tới sự trọn lành.

114 Đó là điều mà tôi đã làm. Một mục sư đã làm phép báp-têm cho bạn. Cho dù ông ấy đã làm phép báp-têm cho bạn mặt hướng tới trước, hướng phía sau, hay ba lần, bốn lần, hay một lần, hay ông ấy đã làm nó thế nào, điều đó không có liên quan gì với Nó. Anh em chỉ chịu phép báp-têm để vào trong sự thông công của giáo hội đó, dù sao đi nữa, đang chứng minh với giáo hội đó: anh em tin sự chết, chôn, và sự sống lại của Đấng Christ. Việc đặt tay trên, để chữa lành người đau, điều đó tuyệt vời, nhưng, điều đó tất cả đều là xác thịt, và thân thể đó sẽ chết lại chắc chắn như anh em đang sống. Nó sẽ chết lần nữa. “Bây giờ chúng ta hãy quăng hết mọi sự đó, và tiến tới sự trọn lành.”

115 Làm thế nào chúng ta được tới sự trọn lành đó? Đó là những gì chúng ta muốn biết.

...Đấng Christ đã *trọn vẹn*...

“Đức Chúa Trời đã chất hết thảy tội lỗi của chúng ta lên Ngài. Ngài đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương, bởi sự sửa phạt Ngài chịu chúng ta được bình an, bởi lần roi Ngài chúng ta được lành bệnh.” Đó là Thân thể chúng ta

muốn đến với. Đó là Thân thể ấy. Tại sao? Nếu anh em ở trong Thân thể ấy, anh em sẽ không bao giờ thấy sự phán xét, anh em sẽ không bao giờ nếm sự chết. Anh em được thoát khỏi mọi sự chết, sự phán xét, tội lỗi, và mọi sự khác, khi anh em ở trong Thân thể đó.

116 “Làm sao anh vào được trong Thân thể đó, thưa thầy giảng? Bởi sự gia nhập đền tạm này chăng?” Tuy nhiên, anh em bị hư mất. Không thể gia nhập, dù sao đi nữa; chúng ta không có quyển sách nào. “Làm sao chúng ta vào trong Nó? Bằng sự gia nhập giáo hội nào đó chăng?” Không, thưa quý vị. “Làm sao anh em vào trong Nó?” Anh em được sanh ra trong Nó.

117 Cô-rinh-tô Nhất 12.

Vì bởi một Thánh Linh chúng ta hết thảy đều chịu phép báp-tem để vào trong một thân,...

118 Bởi một phép báp-têm Đức Thánh Linh, chúng ta đều chịu phép báp-tem để vào trong Thân thể đó và được thoát khỏi tội lỗi. Đức Chúa Trời không thấy anh em nữa; Ngài chỉ thấy Đấng Christ. Và khi anh em ở trong Thân đó, Đức Chúa Trời không thể đoán xét Thân đó. Ngài đã đoán xét Nó rồi. Ngài đã lấy sự phán xét của chúng ta và mời chúng ta vào. Và bởi đức tin, qua ân điển, chúng ta bước đi và chấp nhận sự tha thứ của mình. Và Đức Thánh Linh mang chúng ta vào trong sự thông công này với Ngài. “Và chúng ta không còn bước đi theo các việc của thế gian nữa, nhưng chúng ta bước đi trong Thánh Linh.”

Làm cho sống lại, Lời đã đến với chúng ta. Ngài đã chết thay cho tôi. Tôi được làm cho sống. Tôi đây, người đã từng chết bởi tội lỗi và những vi phạm của tôi, đã được làm cho sống lại. Tất cả mong muốn của tôi là hầu việc Ngài. Tất cả tình yêu của tôi là dành cho Ngài. Tôi muốn mọi bước đi của tôi đều nhân Danh Ngài, để tôi sẽ tôn vinh Ngài, bất cứ nơi nào tôi đi, bất cứ việc gì tôi làm. Cho dù tôi đang đi săn, cho dù tôi đang câu cá, cho dù tôi đang chơi bóng, cho dù—cho dù tôi...bất cứ điều gì tôi đang làm, tôi phải là, “Đấng Christ trong tôi,” trong một đời sống như vậy, mà con người sẽ khao khát được như vậy; không nói chuyện

phiếm, nói xấu sau lưng, và làm ồn ào về các giáo hội của mình. Anh em hiểu không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

“Bởi một Thánh Linh chúng ta được báp-têm vào trong một Thân đó.” “Và khi Ta nhìn thấy Huyết, Ta sẽ vượt qua các người.”

119 Hãy lắng nghe. Xin chúng ta hãy, đọc thêm một ít nữa ở đây.
...mà có thể không bao giờ *khiến* kẻ đến gần với *trọn lành* được.

“Vi...” câu thứ 2, chương thứ 10.

Vì thế thì họ sẽ không ngưng dâng của tế lễ chẳng?

120 Nếu điều đó có thể làm cho con người trọn vẹn...Và Đức Chúa Trời đòi hỏi sự trọn vẹn. Nếu việc tuân giữ luật pháp, nếu thực hiện tất cả các điều răn, sẽ khiến anh em trọn vẹn, thì sẽ không—không cần thiết phải có bất cứ điều gì khác; anh em đã đạt được sự trọn vẹn rồi. Bởi vì, khi anh em được trọn vẹn, anh em là Đồi đồi. Vì, Đức Chúa Trời là Đấng Đồi Đồi, và Đức Chúa Trời là Đấng trọn vẹn duy nhất. Và cách duy nhất để anh em được Đồi đồi, là trở thành một phần của Đức Chúa Trời. [Băng trống—Bt.]

...kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi...luơng tâm không còn ham muốn phạm tội nữa.

Điều gì vậy? “Kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi, *luơng tâm* không còn phạm tội nữa...” Nếu anh em viết sự giải thích của chữ đó, đó là “ham muốn.”

...kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi...không còn ham muốn phạm tội nữa.

...nếu kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi...

121 Vậy thì anh em đi lên và nói, “Ồ, halêlugia, tôi đã được cứu tối hôm qua. Nhưng, ờ, chúc tụng Đức Chúa Trời, *cô ấy* đã làm tôi sa ngã. Halêlugia, ngày nào đó tôi sẽ được cứu lại.” Anh em thiếu kinh nghiệm thất học đáng thương. Đó không phải là cách như vậy.

122 “Kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi *luơng tâm* không còn biết tội nữa,” Kinh Thánh đã nói vậy. Hãy lắng nghe, khi chúng ta đọc tiếp, chỉ một phút.

Trái lại trong những tế lễ đó...chẳng qua như là mỗi năm nhắc cho nhớ lại tội lỗi.

123 Bây giờ chúng ta sẽ đọc xuống, cho đến khoảng câu thứ 8, để tiết kiệm thì giờ, và đó là chỗ mà tôi muốn nói đến.

Thế thì trên kia Ngài đã phán, Của lễ hi sinh và những của lễ dâng và của lễ thiêu...vì tội lỗi Ngài chẳng muốn, Ngài cũng không đẹp lòng; ấy đều theo luật pháp mà dâng lên;

124 Câu thứ 9.

Rồi Ngài nói, Kìa, Ta đến để làm theo ý muốn Ngài, Ôi Đức Chúa Trời. Ngài bỏ điều...lấy...Ngài bỏ điều trước, luật pháp, đặng Ngài có thể lập điều sau.

125 Ước gì chúng ta có thì giờ để nói về điều đó. Chừng nào anh em còn là tín đồ Trưởng Lão, hay Ngũ Tuần, hay Báp-tít, hay Giám Lý, Ngài có thể không bao giờ liên hệ với anh em. Ngài phải bỏ tất cả điều đó, trước đã, đấy, để Ngài có thể lập điều thứ hai. Chừng nào anh em nói, “Ồ, tôi là tín đồ Giám Lý.” À, không điều gì chống lại những người Giám Lý, hay Báp-tít, hay Ngũ Tuần. Nhưng, thưa anh em, điều đó không—điều đó không phải về nó đâu. Anh em phải tiến tới sự trọn lành, đó là ở trong Đấng Christ.

126 Bây giờ hãy xem nào, đợi một chút.

Ấy là bởi ý muốn đó...mà chúng ta được nên thánh nhờ sự dâng thân thể của Đức Chúa Jê-sus Christ một lần đủ cả.

127 Há? Chúng ta hãy chỉ đọc thêm một chút nữa, và nắm giữ điều đó. Hãy để điều đó thấm nhuần trong khi chúng ta đang đọc, “Một lần đủ cả.”

Và mỗi thầy tế lễ hằng ngày đứng hầu việc và thường xuyên dâng cùng một thứ của lễ, mà có thể không bao giờ cất đi tội lỗi:

Còn người này...

Anh em sẵn sàng chưa? Áo gi-lê anh em mở ra bây giờ, để nó không bị tuột ra ngoài, nó sẽ đi thẳng vào lòng anh em chứ? “Nhưng Người này.” Người nào? Không phải giáo hoàng của Rô-

ma, hay giám mục của giáo hội Giám Lý, hoặc bất cứ giáo hội nào khác.

Còn đấng này, Đấng Christ, sau khi Ngài đã vì tội lỗi dâng chỉ một của lễ, rồi ngồi ở bên hữu Đức Chúa Trời;

Từ rày về sau đương đợi cho tới khi những kẻ thù nghịch Ngài bị để làm bệ dưới chơn Ngài vậy.

Hãy xem. Nó đến đây này.

Vì nhờ dâng chỉ một của tế lễ Ngài đã làm cho được t-r-o-n v-ẹ-n, Ngài đã trọn vẹn...

“Cho tới buổi nhóm phục hưng tiếp theo”? Điều đó nói gì?

...Ngài đã làm cho những kẻ nên thánh được trọn vẹn đời đời.

Anh em hiểu điều đó không? “Chúng ta hãy tiến tới sự trọn vẹn.”

¹²⁸ Bây giờ anh em những người nên thánh nói, “Ồ, vâng, chúng tôi tin vào sự thánh khiết. Halêlugia! Chúng tôi tin vào sự nên thánh.” Nhưng anh em đang lấy sự của riêng mình. Anh em chỉ bỏ qua *điều này* và bỏ qua *điều kia*. Anh em biết mình không nên làm điều đó.

Trừ phi Đấng Christ đã mở cửa và làm sống lại nó với tấm lòng anh em, và anh em trở nên một nơi mà tội lỗi đã chết, và sự ham muốn, tất cả đã biến mất. Lúc đó, Ngài lấy đi chính sự công nghĩa riêng của anh em, Ngài có thể lập sự công bình của chính Ngài vào trong anh em. “Và ấy là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, ở trong anh em, hi vọng của sự Vinh hiển.”

...chúng ta hãy tiến tới sự trọn lành;

¹²⁹ Làm sao chúng ta có thể trọn lành được? Qua sự chết của Đấng Christ. Không phải qua sự gia nhập giáo hội. Không phải qua các công việc lành của anh em, những gì chúng ta làm. Tất cả điều đó ổn thôi. Không phải bởi vì chúng ta đã chịu phép báp-têm cách *này* hay cách *kia*. Không phải bởi vì rằng chúng ta đã được chữa lành, bởi sự đặt tay. Không phải bởi vì bất cứ điều nào trong những điều khác này, “Chúng ta tin vào sự chết, chôn, và sự sống lại.”

130 Phao-lô đã nói, “Tôi có thể nói tiếng lạ giống như nhiều người và các Thiên sứ,” đó là cả các thứ ngôn ngữ mà được hiểu và những thứ tiếng mà không thể hiểu được, phải được thông giải, “tôi cũng chẳng ra gì. Dầu tôi có sự ban cho về sự hiểu biết và hiểu mọi sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời,” có thể giải nghĩa Kinh Thánh, từ...trói buộc nó với nhau, “tôi chẳng ra gì.” Thế thì việc đi học, nó chẳng có ích gì nhiều, để học Kinh Thánh phải không? “Dầu tôi có đức tin có thể dời núi được...” Thế thì những chiến dịch chữa bệnh lành có ý nghĩa nhiều, phải không? “Tôi chẳng ra gì. Dầu tôi bỏ thân thể mình để bị đốt như một của lễ hi sinh.”

131 “Ồ,” họ nói, “người đó thì ngoan đạo.”

132 “Nhưng anh ấy chẳng là gì cả,” Phao-lô nói, “không bao giờ trở nên gì cả.”

133 “Vì ở đâu có tiếng lạ, sẽ hết; ở đâu có những lời tiên tri, sẽ thôi; tất cả những điều khác này, sẽ kết thúc. Nhưng khi điều mà trọn vẹn đến, thì sự chưa trọn lành sẽ bị bỏ.” Đấy, “sự trọn vẹn” đó. Trọn vẹn là gì? Tình yêu thương. Tình yêu thương là gì? Đức Chúa Trời. “Chúng ta hãy quăng hết mọi công việc tầm thường này và lễ nghi đã chết đó sang một bên, và tiến tới sự trọn lành.” Anh em hiểu điều đó không? Chúng ta được trọn vẹn qua Đấng Christ. Làm thế nào để chúng ta vào được Ngài? Bằng phép báp têm Đức Thánh Linh.

134 “Được rồi, điều gì xảy ra?” Anh em đã vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.

135 “Ồ, tôi có phải lắc, nhảy, làm điều đó không?” Anh—anh em không, sẽ không phải làm bất cứ điều gì. Anh em đã làm nó rồi, Đức Chúa Trời đã mang anh em từ sự chết đến Sự sống, và anh em đang sống. Thế thì thành quả của cuộc sống của anh em cho thấy điều đó.

136 Nhiều người trong các anh theo Giám Lý và Na-xa-ren đã hét toáng lên như có thể được, ăn trộm ngô từ ruộng của người khác, đúng vậy, làm mọi thứ có thể được.

137 Nhiều người trong các anh em Ngũ Tuần nói tiếng lạ, giống như đổ đậu trên tấm da bò, chắc chắn vậy, ngay sau đó đi ra và

bỏ trốn với vợ người hàng xóm, đã làm đủ mọi việc. Không phải Thế, thưa anh em.

138 Đừng cố gắng có cảm giác hay bất cứ thứ gì khác để thay thế cho Đức Thánh Linh. Khi sự Sanh ra mới xảy ra, anh em được thay đổi. Anh em không phải làm bất cứ điều gì để chứng minh điều đó. Đời sống của anh em chứng minh điều đó, khi anh em bước đi. Anh em yêu thương, bình an, nhịn nhục, hiền lành, mềm mại, nhẫn nại. Đó là những gì anh em có, và cả thế giới nhìn thấy sự phản chiếu của Chúa Jêsus Christ trong anh em.

139 Bây giờ, nói tiếng lạ, hét lên ở trong đó, đó chỉ là những thuộc tính đi kèm với loại Sự sống này.

Và anh em có thể lấy, bắt chước những thuộc tính đó, và không bao giờ có được Sự sống đó. Chúng ta thấy điều này. Bao nhiêu người biết rằng điều đó là thật? [Hội thánh nói, “Amen.”—Bt.] Tất nhiên, anh chị em biết. Chắc chắn anh chị em biết. Chao ôi! Anh chị em thấy điều này ở khắp mọi nơi xung quanh mình.

140 Vì vậy, không có gì có thể được tuyên bố là bằng chứng của Đức Thánh Linh, ngoại trừ chính đời sống mà anh em đang sống. Bây giờ, nếu anh em muốn nói tiếng lạ, không sao cả miễn là đời sống anh em đang sống chứng minh anh em có nó. Đúng thế. Và nếu anh em muốn hét lên, tốt, điều đó tốt. Tôi, cũng la lớn, đôi khi tôi rất hạnh phúc đến nỗi tôi hầu như không thể mang giày được; tôi gần như nhảy ra khỏi chúng. Và điều đó thật tuyệt vời. Tôi tin nó.

141 Tôi đã thấy những khải tượng, và người đau được chữa lành, người chết được sống lại. Khi họ nằm ngoài đó và các bác sĩ bỏ đi và nói, “Họ đã xong rồi và chết,” nằm ở đó hai giờ; và Đức Thánh Linh giáng ngay xuống và cho thấy một khải tượng, đi xuống đó và khiến người ấy sống lại. Tôi đã thấy những người bị điếc, câm, và mù, và bị tàn tật, bước đi. Điều đó không...Đó chỉ là những thuộc tính.

142 Thưa anh em, cách đây đã lâu, trước khi thế gian từng có một cái nền cho nó; Đức Chúa Trời qua ân điển Đợi đợi của Ngài, Ngài đã nhìn xuống, và bởi sự biết trước Ngài đã nhìn thấy anh chị em

và tôi. Ngài đã biết thời đại gì chúng ta sẽ sống trong. Ngài biết chúng ta sẽ là gì. Do đó, bởi sự lựa chọn, Ngài đã chọn chúng ta trước khi sáng thế, ở với Ngài không có tí vết.

143 Bây giờ, nếu Ngài đã chọn chúng ta trước khi sáng thế được ở với Ngài không tí vết, và chúng ta được sanh ra đều không tí vết, và không gì khác có thể...không gì có thể tẩy sạch chúng ta, làm sao chúng ta sẽ không có—làm sao chúng ta sẽ không có tí vết? “Ngài đã sai Con một duy nhất của Ngài, mà hễ ai tin Ngài sẽ không chấm dứt sự sống, nhưng được Sự sống Đời đời; sẽ không hề bị hư mất, nhưng được Sự sống Đời đời.” Thế thì khi chúng ta đến trong Ngài, bởi đức tin, qua ân điển thì chúng ta được cứu, bởi Đức Thánh Linh kêu gọi chúng ta.

144 Trước khi có một thân thể trên đất này, thân thể của anh em đang nằm ở đây. Nó được tạo ra từ chất can-xi, bô-tạt, chất ẩm, ánh sáng—ánh sáng vũ trụ, và chất khí, và vân vân, mười sáu nguyên tố. Và Đức Thánh Linh bắt đầu ấp ủ trên trái đất, “wuuing.” Và khi Ngài làm thế, điều đầu tiên anh em biết, xuất hiện một bông hoa Phục sinh nhỏ bé. Rồi Ngài ấp ủ một ít cỏ, và một số chim chóc, và sau một thời gian ngắn, con người xuất hiện.

145 Bây giờ, Ngài đã không hề tạo nên một người nữ từ bụi đất của thế gian. Nàng ở trong người nam rồi, từ ban đầu; người nam và người nữ là một. Vì vậy Ngài lấy từ sườn của A-đam, một xương sườn, và làm thành một người nữ, một người giúp đỡ cho ông. Và rồi tội lỗi đi vào. Rồi sau khi tội lỗi đã đến trong...

146 Đức Chúa Trời sẽ không bị đánh bại cho dù điều gì xảy ra đi nữa. Ngài sẽ không bao giờ bị đánh bại. Thế thì, những người nữ bắt đầu mang đến những người nam trên trái đất. Và Đức Chúa Trời, qua ân điển Đời đời, đã thấy ai sẽ được cứu, và Ngài đã kêu gọi anh em. “Không người nào có thể đến với Ta, nếu Cha Ta không kéo người ấy đến, trước tiên.” “Không phải người nào muốn, hay người nào bôn ba mà được, bèn là bởi Đức Chúa Trời thương xót.”

147 Anh em nói, “Ồ, tôi đã tìm kiếm Đức Chúa Trời. Tôi đã tìm kiếm Đức Chúa Trời.” Không, anh em không bao giờ. Đức Chúa Trời đã tìm kiếm anh em. Đó là cách đã xảy ra từ ban đầu.

148 Không phải A-đam nói, “Ôi Cha ơi, Cha ơi, con đã phạm tội. Cha ở đâu?”

149 Chính Cha đã nói, “Ôi A-đam ơi, A-đam ơi, con ở đâu?” Đó là bản chất của con người. Đó là khuynh hướng của con người. Đó là những gì con người được dựng nên.

150 “Và không người nào có thể đến với Ta nếu Cha không kéo người ấy đến. Và tất cả những kẻ Cha ban cho Ta...” Halêlugia! “Tất cả kẻ nào đến, Ta sẽ ban cho Sự sống Đời đời, và Ta sẽ khiến họ sống lại vào ngày sau rốt.” Thật là một phước hạnh, thật là một lời hứa phước hạnh, của một Đức Chúa Trời trên Trời! Nơi chúng ta đến tối nay, nơi mà, “Ngài đã thề bởi chính Ngài.” Không có ai vĩ đại hơn. Anh em tuyên thệ bởi người nào đó lớn hơn anh em. Không có ai vĩ đại hơn, vì vậy Đức Chúa Trời đã thề với chính Ngài. Chúng ta đang đi vào điều đó, cách Ngài đã làm điều đó và khi Ngài làm điều đó; và thề với chính Ngài, rằng Ngài sẽ khiến chúng ta sống lại và làm cho chúng ta thành cơ nghiệp của Chính Ngài.

151 “Ồ, thật là một vị trí vững chắc và hoàn hảo mà chúng ta có thể đứng, sáng nay! Làm sao anh em có thể nhìn, nếu sự chết đang nhìn thẳng vào mặt anh em, anh em có thể nói như Phao-lô, “Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? Hỡi mồ mả, sự thắng của mày ở đâu? Nhưng tạ ơn Đức Chúa Trời, Đấng cho chúng ta chiến thắng qua Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta.” Thế đấy. Tại sao?

152 “Ồ, anh đã làm *như vậy-như vậy*.”

153 “Tôi biết điều đó, nhưng tôi được bao phủ bởi Huyết Ngài.” Halêlugia!

154 “Bởi một Thánh Linh, chúng ta hết thảy đều chịu chung một phép báp-têm để trở nên một Thân.” Hỡi anh em Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, bất kể anh em là gì đi nữa, chúng ta đều chịu báp-têm để trở nên một Thân. Chúng ta có sự thông công, và chúng

ta là những công dân của Vương Quốc của Đức Chúa Trời, xưng nhận, rằng, “Chúng ta không thuộc về thế gian này.”

155 Ngày nọ, con gái nhỏ của tôi đến, nói, “Bố ơi, bé gái này đã làm *như vậy như vậy*. Và họ đã làm *như vậy như vậy*. Chúng con đi đến nhà. Chúng đã làm *như vậy như vậy*.” Tôi nói...Nói, “Tại sao chúng ta không làm thế?”

156 Tôi nói, “Con yêu quý, chúng ta không thuộc về thế giới đó. Họ sống trong một thế giới với chính họ.”

157 Nói, “Không phải tất cả chúng ta đều bước đi trên cùng trái đất sao?”

158 Tôi nói, “Thuộc về thế gian, cưng à. Chúng ta không thuộc về những người đó.”

159 Kinh Thánh dạy, “Hãy ra khỏi chúng, các người hãy phân rẽ, Đức Chúa Trời phán.” Đấy, anh chị em không thuộc về điều đó. Và khi mà Bản Chất mới đến trong anh chị em, anh chị em không phải bị kéo ra. Anh chị em không muốn đi trở lại, giống như vợ của Lót. Anh chị em chỉ được sanh ra, từ nó. Và anh chị em ở trong chiều kích khác. Và điều đó trông vô giá trị với anh chị em.

Và đây, nước Mỹ vĩ đại, tuyệt vời mà chúng ta đang sống, đã trở nên một sự hỗn loạn lớn của nó. Mọi thứ đều là dục vọng và phụ nữ. Và phụ nữ theo cách họ đang ăn mặc, đàn ông theo cách họ đang hành động, và—và những việc họ đang làm, và rồi tự xưng mình là “Cơ-đốc nhân.”

160 Chẳng hạn, Elvis Presley này, đi và gia nhập giáo hội Ngũ Tuần bây giờ. Dĩ nhiên, đó là nơi...Giu-đa có được ba mươi miếng bạc. Elvis có một đội xe Cadillac, và một—và một vài triệu đô la, vì bán quyền thừa kế của mình. Arthur Godfrey. Hãy nhìn xem điều đó.

161 Hãy nhìn qua đây ở Jimmy Osborne tại Louisville, ngoài kia với nhạc boogie-woogie, rock-and-roll, nhảm nhí và rác rưởi. Và vào sáng Chúa nhật, lấy quyển Kinh Thánh và đứng trên bục giảng và giảng. Thật là nhục nhã làm sao!

Không lạ gì Kinh Thánh đã nói, “Mưa ra ô uest đầy bàn tiệc.”
Ồ, chúng ta đang sống trong một thời đại kinh khủng!

162 Và nhiều người nói, “Ồ, họ rất ngoan đạo.”Ồ! Anh em không biết rằng ma quỷ rất sùng đạo sao? Anh em không biết rằng Ca-in thật sự ngoan đạo như A-bên sao? Nhưng, ông ta đã không có sự Khải thị. Chính là điều đó. Ông đã không có sự Khải thị.

Đúng thế, hết thầy chúng ta đi nhà thờ, nhưng có một số người có Sự sống, đó là những người có sự Khải thị của Đức Chúa Jê-sus Christ trong lòng họ. Không phải bởi sự bắt tay, nhảy lên, không phải bởi sự gia nhập giáo hội. Nhưng, sự Khải thị, Đức Chúa Trời đã khải thị cho Ngài.

163 Hãy nhìn xem những gì đã phán, “Người ta nói Ta, Con Người là ai, Ta?”

164 “Một số người nói rằng Ngài là ‘một đấng tiên tri.’ Những người khác nói rằng Ngài là ‘Ê-li.’ Và một số...”

Ngài phán, “Nhưng các người nói là ai?”

165 Phi-e-rơ nói, “Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống.” Điều đó không nói từ đôi môi của ông.

166 Ngài phán, “Phước cho người, hỡi Si-môn, con của Giô-na, vì thịt và huyết đã không bao giờ bày tỏ điều này. Người chưa bao giờ học được điều đó trong một số—một số đạo đức Kinh Thánh, hoặc một chủng viện thần học. Phước cho người, vì thịt và huyết đã không bày tỏ điều này cho người. Nhưng Cha Ta ở trên Trời đã bày tỏ điều đó. Và trên đá này Ta sẽ xây dựng Hội thánh Ta, và các cửa âm phủ không thể thắng được Nó.”

167 Nếu bạn là một Cơ-đốc nhân, sáng nay, vì bạn là thuộc về một giáo hội, bạn sẽ bị hư mất. Nếu bạn là một Cơ-đốc nhân bởi vì bạn đã vượt qua sự chết mà đến với Sự sống, bạn không bị phán xét; một khi bạn đã vào trong Đấng Christ, bạn càng ngày càng trở nên trọn vẹn. Đức Chúa Trời không thể thấy một điều gì bất toàn. Bạn nói, “Ồ, tôi có bao giờ muốn phạm sai lầm đâu?” Chắc chắn có, nhưng bạn không cố ý làm điều đó.

168 Bây giờ chúng ta sẽ đi vào điều đó, trong giây lát, “Vì người nào cố ý phạm tội sau khi nhận biết Lẽ thật rồi, thì không còn có của lễ chuộc tội nữa.” Chúng ta sẽ đi vào điều đó tối nay, vì bây giờ đã quá muộn.

169 Chúng ta hãy đọc vài câu nữa về điều này, để chúng ta có thể cảm thấy tốt hơn khi đi thêm chút nữa. Được rồi.Ồ, chúng ta sẽ khởi sự ngay vào điều đó tối nay, câu thứ 4. Lắng nghe điều này.

Vì chưng những kẻ đã được soi sáng một lần, và đã làm...và đã được...và đã ném được quyền phép, các sự ban cho từ trên trời, và đã được dự phần về Đức Thánh Linh,

Và...đã ném đạo lành Đức Chúa Trời, và quyền phép của đời sau,

Nếu họ lại vấp ngã, thì không thể khiến chính họ...đến với sự ăn năn nữa;...

Hiểu không? Và chúng ta đưa câu đó vào trong Hê-bơ-rơ 10, và đi tới đi lui, để cho thấy đây là điều gì.

170 Thưa các bạn, “Chúng ta hãy tiến tới trong sự trọn lành.” Chúng ta có...chúng ta thì không...Chúng ta không bào chữa ngày nay. Chúng ta không có bào chữa, chút nào. Đức Chúa Trời trên Trời đã hiện ra trong những ngày sau rốt này và đang làm chính những việc mà Ngài đã làm lúc đó, khi Ngài còn ở đây trước đây, khi Ngài còn ở trên đất. Ngài đã chứng minh, như chúng ta đang đến đến qua Kinh Thánh này. Và anh—anh em, lớp học, biết điều này, rằng chúng ta đã nhận hết phép lạ này đến phép lạ khác, và dấu hiệu này đến dấu hiệu khác, và điều kỳ diệu này đến điều kỳ diệu khác, mà Ngài đã thực hiện với dân sự trong đồng vắng, những sự việc và những dấu lạ mà Ngài đã làm; những việc mà Ngài đã làm khi Ngài còn ở trên đất này, bày tỏ trong xác thịt; và chính những việc giống như vậy đang xảy ra ngày nay, ngay ở đây giữa chúng ta. Đây là Lời để chứng thực điều đó. Đây là điều để nói nó thì đúng, làm cho nó đúng. Đây là Thánh Linh của Đức Chúa Trời làm điều giống như vậy, để chúng ta không có biện hộ.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

171 Lạy Cha trên Trời! Chúng con được nhiều người chứng kiến vây lấy như đám mây rất lớn, chúng con cũng nên quảng hết mọi lời, mọi thứ, mọi điều sai trật, mọi lời ác, mọi lời nói xấu, mọi ý nghĩ qua một bên, “và chúng con hãy lấy lòng kiên nhẫn theo

đòi cuộc chạy đua đã bày ra trước mắt chúng con, nhìn xem Đức Chúa Jêsus Christ, là cội rễ và cuối cùng của Đức tin chúng con.” Ôi chúc tụng Danh thánh vô song và thánh khiết nhất của Ngài! Thật Ngài đã đến thế gian để cứu chuộc con người sa ngã, và đưa họ trở lại trong mối tương giao của Chúa là Đức Chúa Trời. Và chúng con cảm ơn Ngài vì điều này. Và bây giờ bởi ân điển của Ngài...Chúng con không bao giờ chọn Ngài, nhưng Ngài đã chọn chúng con. Ngài đã phán, “Các người không chọn Ta, nhưng Ta đã chọn các người.” Khi nào? “Trước khi sáng thế.”

172 Và, lạy Chúa kính yêu, nếu có một số người đang ngồi ở đây sáng hôm nay, có thể là người mà đã bỏ qua điều này trong nhiều năm này đến năm khác, nhưng thường xuyên có một sự gõ cửa lòng nhỏ nhẹ. Có lẽ họ đã gia nhập giáo hội, nghĩ rằng, “Ồ, điều đó sẽ ổn thôi.” Cha ôi, chắc chắn, những lời Kinh Thánh này đã giải nghĩa điều đó sáng nay: rằng quý vị không thể núp đằng sau một giáo hội, và là công bình; quý vị cũng không thể nào tốt đẹp, không nói dối và ăn cắp và làm bất cứ điều gì tội tệt, mà vẫn là công bình.

173 Chúng con chỉ có một sự công bình duy nhất, không phải của chính chúng con, nhưng là sự công bình của Ngài. Ngài đã hoàn thành sự cứu rỗi chúng con. Do đó, được ở trong Ngài, Đức Chúa Trời không thấy những lỗi lầm của chúng con. Khi chúng con làm bất cứ điều gì sai, có một linh trong chúng con la lớn, “Ôi Cha ơi, xin tha thứ cho con!” Thế thì Đức Chúa Trời không thấy nó. Và ấy là, chúng con được mang vào trong sự thông công và ân điển với Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi, trong khi chúng con kết thúc buổi nhóm này, trong Danh Đấng Christ. A-men.

174 Chờ một lát, tôi muốn hỏi các bạn. Cho dù các bạn làm gì đi nữa, các bạn vẫn bị hư mất. Hãy nghe điều này. Cách đây đã lâu... Tôi có thể đã nói nó trước đây. Đây là một kinh nghiệm nhỏ đã xảy đến với tôi.

175 Tôi đã ở—ở trên Toledo, Ohio. Tôi đã có một buổi nhóm phục hưng và—và một buổi nhóm ở đó và rất nhiều người. Họ biết những khách sạn tôi đã ở; vì vậy họ đưa tôi về vùng nông thôn. Tôi đã ở lại đó, trong một nhà nghỉ nhỏ.

176 Chúng tôi đã ăn ở một nhà hàng Dunkard nhỏ. Đó là một nơi tuyệt vời, những cô gái trẻ ở đó, thực sự đúng là những Cơ-đốc nhân và trông họ phản ánh sự thánh thiện hết sức, sạch sẽ và rất tử tế. Chúa nhật đến, tôi đói. Tôi đã kiêng ăn một chút. Và tôi muốn băng qua đường, để kiếm chút gì đó. Ở con đường nhỏ bên góc phố, có một nhà hàng Mỹ ở đó, bình dân, bình thường, để ăn. Nhỏ bé, có một nơi nhỏ bé, kiểu một quán cà phê, mở cửa suốt đêm. Khi tôi bước vào đó vào khoảng hai giờ, chiều Chúa nhật, trước khi đi giảng vào buổi chiều hôm đó, tôi đã rất lo lắng, tôi không biết phải làm gì.

177 Tôi bước vào, và điều đầu tiên tôi để ý là một cô gái trẻ khoảng mười sáu, mười tám tuổi, con yêu của bố nào đó, của mẹ nào đó, đang đứng ở phía sau đó với một cậu con trai, hai tay cô chống nạnh. Có một nhóm thanh thiếu niên đang ngồi tại—tại quày.

178 Tôi nghe thấy một máy đánh bạc. Tôi nhìn qua *đây*, và có một cảnh sát đang đứng đó, đang ôm eo một người phụ nữ, lên tới đây, và đang chơi máy đánh bạc. Bây giờ, anh em biết cờ bạc và chơi máy đánh bạc đó là bất hợp pháp ở Ohio, anh em những người ở bang Buckeye ở đây. Và anh em biết điều đó là bất hợp pháp. Và ở đây là một quan chức thực thi pháp luật, đang chơi máy đánh bạc; và một người đàn ông bằng tuổi tôi, có thể đã kết hôn, và với một đám trẻ, có thể là một ông nội. Một cảnh sát, cảnh sát giao thông, đang chơi máy đánh bạc. Có một cô gái trẻ đó... Một cô gái tuổi teen này đã làm gì ở đó? Người này đã làm gì?

179 Tôi đã đứng ở đó. Không người nào để ý tôi đã vào, họ rất bận, nửa trong số họ đã say. Vì thế, tôi nhìn xem. Tôi nghe người nào đó nói, “Ồ, anh nghĩ mưa sẽ làm hại cây đại hoàng không?” Và quay đầu nhìn qua phía này, và ở đây một quý bà đang ngồi ở đó, một bà cụ, thật là... Bà ta đã sáu mươi lăm, bảy mươi tuổi, cỡ đó. Và quý bà tội nghiệp đó... Tôi không thể đổ trách bất cứ ai khi muốn có lợi cho họ. Nhưng khi bà ấy... Bà ấy đã sửa soạn lại, bà đã nhuộm tóc của mình màu xanh lam, trông màu xanh lam thật sự. Và cắt rất ngắn, trên đỉnh đầu, và làm cho nó có màu xanh lam thực sự. Và bà ta đã trang điểm thật dày, hay bất cứ thứ gì bạn gọi là thứ bà ấy bôi lên mặt, và có những nốt mụn

lớn trên đó. Và bà ấy mặc cái quần ngắn nhỏ xíu, và con người già nua tội nghiệp rất nhăn nhúm đến nổi da thịt, ngần mỡ xệ xuống như *thế* trên đôi chân bà. Và bà đã say. Bà đang ngồi ở đó với một người đàn ông lớn tuổi, và đó là vào mùa hè, và ông ấy mặc một chiếc áo khoác quân đội cũ, màu xám, hoặc màu xanh ô-liu xám. Chiếc áo khoác lửng như *thế*, và một chiếc khăn quàng cổ lớn quanh cổ ông. Say rượu, hai người họ, và họ đang ở với bà già tội nghiệp này.

180 Tôi đứng ở đó và nhìn chung quanh. Tôi nói, “Đức Chúa Trời ôi, làm sao Ngài có thể chịu đựng được điều đó? Điều gì—điều gì...Làm sao Ngài nhìn vào thứ như thế được? Khi mà, nó làm cho con, một tội nhân được cứu bởi ân điển, suy nghĩ như vậy, thì làm sao Ngài có thể—có thể nhìn xem điều đó? Tại sao, trông giống như Ngài sẽ làm nổ tung cái này. Liệu bé Rebekah và Sarah của con phải lớn lên dưới loại ảnh hưởng đó không? Liệu hai con gái nhỏ của con có phải đối mặt với một—một thế giới được ưa chuộng, rất nổi tiếng, thế giới ngày nay, nơi mà mọi người hành động như thế không? Chúa ơi, làm sao con có thể từng...con có thể làm được gì đây?”

Tất nhiên, đó là ân điển của Ngài. Nếu họ đã được định trước với Sự sống Đời đời, họ sẽ đến với nó. Nếu không, họ sẽ không đến. Tôi không biết. Điều đó tùy thuộc Đức Chúa Trời. Tôi sẽ làm phần của mình.

181 Tôi nghĩ, “Làm sao Ngài có thể chịu đựng được điều đó, Chúa ôi? Trông giống như Ngài rất thánh khiết đến nỗi Ngài sẽ xóa sạch thứ đó khỏi trái đất.” Tôi nói, “Nhìn cụ bà tội nghiệp đang ngồi kia. Nhìn cô gái trẻ ở đó. Và đây là một phụ nữ đang đứng đây, có lẽ hai mươi lăm tuổi. Còn viên cảnh sát đó đang vòng tay ôm eo cô ta, đang chơi máy đánh bạc. Và đó là đại diện của pháp luật; quốc gia đã kết thúc. Đó là vai trò của người mẹ đã không còn. Đây là trưởng lão đã không còn. Và có một cô gái trẻ đang ngồi phía sau đó, và cô đã xong. Hãy nhìn những chàng trai này, khi mà họ nên ở trong nhà thờ hoặc ở đâu đó.”

182 Tôi nói, “Ôi Đức Chúa Trời, con có thể làm gì được? Và con ở đây trong thành phố này, kêu khóc với cả tấm lòng con, và họ

không để ý đến và bước đi đường như họ đã...” Tôi nghĩ, “Ồ, sao vậy Chúa ôi?”

¹⁸³Ồ, lúc đó một ý tưởng đến, “Nếu Ta không gọi họ, làm sao họ có thể đến? Tất cả những kẻ Cha đã ban cho Ta sẽ đến. ‘Các người có mắt mà không thấy được, có tai mà không nghe được.’”

¹⁸⁴Tôi nghĩ, “Ồ, nếu Tổng thống đến thành phố này thay vì buổi nhóm phục hưng, mọi người ắt sẽ đến.Ồ, chắc chắn, điều đó là vậy.”

¹⁸⁵Rồi tôi bèn nghĩ, “Ồ, Chúa ôi, làm sao, tại sao Ngài không hành động, tiếp tục đến, sai Chúa Jêsus đến và để chúng con thấy điều đó chấm dứt đi? Tại sao chúng ta chẳng chỉ—chỉ hành động và vượt qua nó hết thảy, mà cứ để mặc nó?”

¹⁸⁶Sau đó tôi bắt đầu nhìn thấy thứ gì đó đang chuyển động trước mặt tôi. Nó trông giống như một cơn lốc nhỏ đang quay như thế này. Tôi tiếp tục nhìn nó. Tôi thấy thế giới đang xoay quanh và xoay. Tôi đã nhìn xem nó, và nơi nó đang phun ra thứ gì đó. Tôi nhìn, và đó là một sự phun ra của Huyết đỏ thắm, màu đỏ, rơi xuống, khắp thế gian; trông giống như một cơn lốc đang quay, giống như một sao chổi, và nó là một cơn lốc quay xung quanh như thế này. Và tôi đã nhìn xem cơn lốc này. Và ngay trên nó, tôi thấy Chúa Jêsus trong khải tượng. Ngài đang nhìn xuống. Và tôi đã thấy mình ở đây trên trái đất, đang làm những điều mà lẽ ra tôi không nên làm. Và mỗi khi tôi phạm tội, Đức Chúa Trời ắt sẽ giết tôi, “Vì, ngày nào ngươi ăn nó, ngày đó ngươi chết.” Và sự thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời đòi hỏi điều đó, và anh em sẽ phải chết. Và rồi tôi đã nhìn ở đó. Tôi cứ dụi mắt. Tôi nói, “Mình không...Mình không hề ngủ. Mình...Đây là một khải tượng. Mình chắc chắn đây là một khải tượng.”

¹⁸⁷Tôi cứ quan sát, khi tôi đứng sau cánh cửa. Và tôi đã thấy tội lỗi của chính mình xuất hiện. Và mỗi khi chúng bắt đầu đụng lên Ngôi, Huyết của Ngài hoạt động như một vật cản trên một chiếc xe hơi. Nó ngăn chúng lại, và tôi có thể thấy Nó run rẩy, và Huyết đang chảy trên mặt Ngài. Và tôi thấy Ngài giơ hai tay Ngài lên, và nói, “Lạy Cha, xin tha cho người đó, người không biết mình đang làm gì.”

188 Tôi thấy mình đang làm điều gì khác, nó lại làm rung động Ngài, cú va chạm đó. Lẽ ra, Đức Chúa Trời có thể giết tôi ngay lúc ấy, nhưng Huyết của Ngài đã giữ tôi lại. Nó đã giữ lại tội lỗi của tôi. Tôi nghĩ, “Ồ Chúa, tôi đã làm điều đó sao? Chắc chắn không phải là tôi.” Nhưng là tôi.

189 Rồi tôi bước đi như thế này, giống như tôi đang đi ngang qua căn phòng đó, và tôi bước lên gần tới Ngài. Tôi thấy một cuốn sách được đặt ở đó, có tên tôi ở trên đó, và đủ loại chữ đen được viết trên đó. Tôi nói, “Chúa ơi, con rất hối tiếc con đã làm điều này. Có phải tội lỗi của con đã khiến Ngài làm điều đó không? Có phải con là người đã làm cho Huyết Ngài đi vòng quanh trái đất không? Con đã—con đã làm điều này với Ngài không, thưa Chúa? Con rất hối hận vì con đã làm điều đó.” Và Ngài đã giang tay ra. Tôi nói, “Ngài sẽ tha thứ cho con chứ? Con không có ý định làm vậy. Con sẽ...Ngài, bởi ân điển Ngài, con sẽ cố gắng là một thanh niên tốt hơn nếu Ngài sẽ chỉ giúp đỡ con.”

190 Ngài lấy tay Ngài và vỗ nhẹ sườn Ngài, lấy ngón tay của Ngài và đã viết “được tha” trên sách của tôi; ném nó ra phía sau Ngài, vào Biển Quên Lãng. Tôi đã xem nó một lúc. Và Ngài phán, “Bây giờ, Ta tha thứ cho ngươi, nhưng ngươi muốn kết tội bà ấy.” Hiểu không? Phán, “Ngươi được tha thứ, nhưng còn bà ấy thì sao? Ngươi muốn quở trách bà ấy. Ngươi đã không muốn bà ấy sống.”

191 Tôi nghĩ, “Ồ Đức Chúa Trời, xin tha thứ cho con. Con không có ý nghĩ đó. Con không muốn làm điều đó. Con—con—con không muốn làm điều đó.”

192 “Ngươi được tha thứ. Ngươi cảm thấy ổn. Nhưng còn bà ấy thì sao? Bà ấy, cũng cần nó. Bà ấy cần nó.”

193 “Ồ,” tôi nghĩ, “Chúa ơi, làm sao con biết được ai là người mà Ngài đã gọi, và ai là người mà Ngài đã không gọi?” Nhiệm vụ của tôi là nói với mọi người.

194 Vì vậy, khi sự hiện thấy đã rời khỏi tôi, tôi bước qua chỗ bà ấy. Tôi nói, “Xin chào, thưa bà?” Và hai người đàn ông đã đi vào phòng tắm. Và họ...Bà ta đang ngồi đó, vừa nấc, anh em biết đấy, vừa cười. Chai rượu uity-xki đặt trên bàn, hoặc đó là, bia, rượu đặt ở đó, họ đã uống. Tôi bước tới. Tôi nói, “Bà thế nào?”

Và bà ta nói, “Ồ, xin chào.”

Và tôi nói, “Tôi ngồi được chứ?”

Bà ấy nói, “Ồ, tôi đã có bạn đồng hành.”

Tôi nói, “Tôi không có ý như vậy đâu, chị ạ.”

Bà ấy nhìn tôi khi tôi gọi bà là “chị.” Bà nói, “Ông muốn gì?”

Tôi nói, “Tôi có thể ngồi xuống một lát được không?”

Bà ấy nói, “Cứ tự nhiên.” Và tôi ngồi xuống.

Tôi đã kể với bà những gì đã xảy ra. Bà ấy nói, “Tên ông là gì?”

Và tôi nói, “Branham.”

Bà ấy nói, “Ông có phải là người đàn ông ở sân vận động này dưới đây không?”

Tôi nói, “Vâng, thưa bà.”

¹⁹⁵ Bà ấy nói, “Tôi đang muốn xuống dưới đó.” Bà ấy nói, “Thưa Ông Branham, tôi được nuôi dạy trong một gia đình Cơ-đốc.” Bà nói, “Tôi có hai cô con gái trẻ là Cơ-đốc nhân. Nhưng những điều nào đó, nào đó đã xảy ra,” và bà ấy đã đi sai đường, hoặc đã khởi sự.

¹⁹⁶ Tôi nói, “Nhưng, thưa chị, tôi không quan tâm, Huyết vẫn ở quanh chị. Thế gian này được bao phủ bằng Huyết.” Nếu không có Điều đó, Đức Chúa Trời ắt giết chết chúng ta, mọi người. Ngài... Khi Huyết đó bị lấy đi, hãy coi chừng sự phán xét. Nhưng bây giờ, nếu anh chị em chết mà không có Huyết đó, anh em đi vượt ra khỏi nơi đó, lúc đó không có việc gì có thể hành động cho anh em. Hôm nay Huyết đang làm việc thay cho các bạn. Tôi nói, “Thưa bà, chắc chắn, Huyết vẫn bao phủ bà. Chừng nào bà còn có hơi thở trong cơ thể bà, Huyết sẽ bao phủ bà. Nhưng ngày nào đó khi hơi thở ra khỏi đây, linh hồn đi ra, bà sẽ vượt ra khỏi tầm với của Huyết đó, và sẽ không còn lại gì ngoài sự phán xét. Trong khi bà có cơ hội được tha thứ...” Và tôi nắm lấy tay bà ấy.

¹⁹⁷ Bà ấy khóc, nói, “Ông Branham, tôi đang uống rượu.”

¹⁹⁸ Tôi nói, “Điều đó không quan trọng. Điều gì đó, đã cảnh báo tôi phải đến và nói với bà.” Tôi nói, “Đức Chúa Trời, trước khi

sáng thế, đã gọi chị, thưa chị. Và chị đang hành động sai, và chị chỉ làm cho nó tồi tệ hơn.”

199 Bà ấy nói, “Ông có nghĩ rằng Ngài sẽ tiếp nhận tôi không?”

200 Tôi nói, “Chắc chắn rồi, Ngài sẽ tiếp nhận chị.”

201 Bà ấy quỳ xuống ở đó, chúng tôi quỳ xuống giữa nền nhà đó, và có một buổi cầu nguyện điển hình thuở xưa. Viên cảnh sát đó lấy mũ ra và quỳ trên một đầu gối. Ở đó chúng tôi đã có một buổi nhóm cầu nguyện, trong nơi đó. Tại sao? Đức Chúa Trời tế trị.

“Hãy quăng hết những công việc chết này, chúng ta hãy tiến tới sự trọn lành.”

202 Chúng ta hãy đi vào lãnh vực đó nơi những điều này, “Tôi thuộc về giáo hội; tôi thuộc về giáo hội đó,” tất cả điều đó đã kết thúc. Và chúng ta hãy đi đến sự trọn lành.

203 Thưa bạn tội nhân của tôi, nếu hôm nay bạn không có Huyết, không có sự cứu rỗi, không có ân điển, thì Huyết của Chúa Jêsus Christ nắm giữ bạn. Bạn nói, “À, tôi đã có được suốt thời gian này.” Nhưng một ngày bạn sẽ đi đến một nơi mà không có gì sẽ hành động cho bạn lúc đó.

Bây giờ chúng ta hãy cầu nguyện, khi chúng ta cúi đầu.

204 Có, hôm nay, có ai đó ở đây muốn nói, “Lạy Đức Chúa Trời xin thương xót con, con nhận ra rằng con đã làm sai”? Có lẽ bạn đã gia nhập giáo hội. Điều đó ổn thôi. Nhưng nếu bạn chưa nhận lãnh ân điển của Đấng Christ, mời bạn giơ tay và nói, “Xin cầu nguyện cho, tôi, Anh Branham”? Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông. Xin Chúa ban phước cho cô, cô ơi. Điều đó đúng. Đừng...Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông, phía sau đó. Xin Chúa ban phước cho anh, và chị. Phía sau đó, vâng, xin Chúa ban phước cho bạn. Giơ tay bạn lên. Đúng thế. Chỉ cần giơ tay lên, và nói, “Lạy Đức Chúa Trời, xin thương xót con.”

205 Bạn nói, “Tôi thuộc về giáo hội, Anh Branham. Vâng, tôi—tôi đã cố gắng để trở nên tốt, nhưng tôi không biết, trông giống như, tôi không thể làm được điều đó.” Ôi, người hành hương đáng thương, người bạn già yếu đáng thương, bạn thực sự chưa hề nhìn thấy khả tượng bao giờ.

206 Bạn nói, “Anh Branham, tôi đã la lớn. Tôi đã nói tiếng lạ. Tôi đã làm mọi điều này.” Điều đó, cũng có thể đúng. Điều đó ổn thôi, không có gì để nói chống lại điều đó.

Nhưng, thưa bạn hư mất, yêu dấu của tôi, nhưng, nói tiếng lạ, hoặc run rẩy, hoặc bắt tay, hoặc chịu phép báp-têm, mà, điều đó ổn cả. Nhưng, nhận biết Ngài, là biết một Người. “Để biết Ngài là Sự Sống.”

207 Bạn nói, “Tôi biết Kinh Thánh, rất rõ.” Ồ, biết Kinh Thánh, không phải là Sự sống. “Để biết Ngài,” đại từ nhân xưng, “để biết Ngài, Đấng Christ,” để bạn biết rằng Ngài đã tha thứ cho bạn.

Mời các bạn chỉ giơ tay lên, một lần nữa, còn người nào khác không? Xin Chúa ban phước cho cô, cô ơi. Chúa ban phước cho ông, thưa ông. Chúa ban phước cho anh ở trên đây, thưa anh. Chúa ban phước cho anh ở đó, chàng trai trẻ. Xin Chúa ban phước cho chị ở trên đây, thưa chị. Xin Chúa ban phước cho anh, ở phía sau, ở đó. Đúng thế. “Để biết Ngài là Sự Sống.”

“Anh Branham, xin nhớ đến tôi. Bây giờ tôi, ngay tại đây trong chỗ ngồi của tôi, sẽ tin nhận Đấng Christ.”

208 Hãy nói, “Lạy Chúa Jêsus, xin đến trong lòng con, và ban cho con sự bình an đó, sự êm dịu đó.” Đi nhà thờ, anh em có thể mở nhạc to hết mức, nhảy lên nhảy xuống, chạy qua lối đi; trở về nhà, lo lắng, và trần trọc, và làm ồn ào, đó không phải là Đấng Christ. Bạn đi nhà thờ, ngồi và nghe một bài giảng ngắn nào đó về cách cây cầu sẽ được sơn thế nào, hoặc điều gì đó, điều gì khác như thế, không hề nghe Lời. Lời mang đến Sự sống. Nó là Hạt giống. Bạn không muốn có được sự bình an chẳng?

209 Bạn lo lắng về sự chết chẳng? Nếu bạn bị đau tim hôm nay, bạn có lo lắng không? Hay bạn sẽ vui mừng, để nói, “Tôi sẽ ở với Chúa Jêsus ở cuối con đường này”? Bạn có biết Ngài không? Nếu bạn không biết, hãy giơ tay lên. Chúng tôi sẽ cầu nguyện cho bạn. Vâng, người anh em, bạn, cũng vậy.

210 Được rồi, trong tấm lòng bạn bây giờ.

Tuyệt nhiên không cách chi bào chữa tôi,
 Chỉ Huyết của Ngài đã đổ (thay ai?) thay tôi,
 Bởi vì tôi hứa, tôi sẽ tin,
 Kính thưa Chiên Con, Ôi Chiên Con của Đức
 Chúa Trời, tôi nguyện đến liền. Tôi đến, dù
 dằng, thương xót.

Tuyệt nhiên...

Chỉ bước ngay đến với Ngài, bằng đức tin. Hãy tin rằng Ngài
 đang đứng ngay ở đó bên cạnh bạn. Ngài đấy.

...-chẳng chờ đợi đâu
 Có thể gọi sạch vết ố linh hồn (bao nhiêu bây
 giờ?) của một người...(nóng nảy, hiểm độc),
 Nhờ Huyết của Ngài có thể làm tội khiên tiêu
 biến,
 Ôi Chiên Con...

211 “Bởi đức tin tôi sẽ bước tới thập tự giá, sáng nay. Tôi đặt gánh
 nặng của tôi xuống. Tôi đến.” Xin Chúa ban phước cho anh ở
 phía sau đó. Điều đó tốt. [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài
Tôi Nguyện Đến Liền—Bt.] Đừng thờ ơ bây giờ. Hãy nồng nhiệt,
 êm dịu, bước ngay đến thập tự giá.

212 Trong Cựu Ước, họ đã mang đến chiên con. Họ biết họ đã
 phạm tội, họ biết điều đó bởi những điều răn. Anh em biết điều
 đó bây giờ, bởi vì Đức Chúa Trời đã phán với lòng của anh em. Họ
 nhìn vào các điều răn, “Người chớ phạm tội tà dâm. Người chớ
 làm *như vậy như vậy.*” Và họ dắt một con chiên, đến và đặt tay
 họ trên con chiên, thầy tế lễ cắt cổ họng nó. Con chiên nhỏ đang
 giãy giụa, và chảy máu, và kêu be be, và chết. Tay người đó dính
 đầy máu. Con chiên chết thay cho anh ta, nhưng anh ta bước ra
 ngoài lại với ham muốn làm điều đó lần nữa.

213 Nhưng ở nơi này, chúng ta đến bởi đức tin, qua ân điển. Đức
 Chúa Trời đã kêu gọi chúng ta. Chúng ta đặt tay trên đầu Chiên
 Con của Đức Chúa Trời. Chúng ta nghe thấy tiếng búa vung vẩy
 đó. Chúng ta nghe Tiếng nói đó, “Ta khát; hãy cho Ta uống. Lạy
 Cha, xin đừng đổ tội này cho họ; họ không biết họ đang làm gì.”
 Hiểu không? Bằng đức tin, chúng ta cảm thấy sự chết của Ngài ở

đó thay cho chúng ta. Từ sâu thẳm trong lòng chúng ta một sự an bình sâu sắc, lắng đọng, khi một Tiếng nói, “Người được tha thứ bây giờ. Hãy đi và đừng phạm tội nữa.” Vậy thì, bởi ân điển, lúc đó, chúng ta bước đi không phải với ham muốn như vậy nữa, mà là một ước muốn không bao giờ phạm tội nữa hoặc không làm bất cứ điều gì sai trái. Sự bình an vượt quá mọi hiểu biết, đã đi vào tấm lòng của chúng ta.

Nguyện xin anh chị em nhận được Nó bây giờ trong khi chúng ta cầu nguyện, mỗi người, cùng nhau.

²¹⁴ Lạy Cha Thiên Thượng, họ đang đến bởi đức tin, nhờ ân điển. Có khoảng một chục bàn tay đã đưa lên. Đó là thành quả của Sự điệp. Họ đến với Ngài. Họ tin. Con cũng, tin vào họ, Chúa ôi. Con tin điều đó, thực sự, Đức Thánh Linh đã phán với họ. Và bởi đức tin họ đang đến ngay bậc thang của Gia-cốp bây giờ, đến ngay chân thập tự giá, ở đó trút bỏ mọi tội lỗi của họ, và nói, “Lạy Chúa, thật quá sức đối với con. Con thật sự không thể chịu đựng điều đó lâu hơn nữa. Và Ngài sẽ cất bỏ được gánh nặng tội lỗi của con, và loại bỏ ham muốn đó ra khỏi tấm lòng con để làm vậy không? Và để cho con, bởi đức tin, ngày này, tiếp nhận Ngài như là Đấng Cứu Rỗi của cá nhân con. Và từ đó trở đi, con sẽ theo Ngài từng dặm đường, cho đến cuối cuộc hành trình. Con thoáng hiểu ý nghĩa của việc ‘tiến tới sự trọn lành,’ không phải việc đi nhà thờ, và cội rễ của những việc làm chết như những phép báp têm và vân vân. Nhưng con muốn tấn tới, cho đến khi con không còn có thể nữa, và Đấng Christ có thể sống trong con.”

²¹⁵ Ôi Chúa Jêsus, xin ban điều này cho mỗi linh hồn biết hối cải, sáng nay. Mỗi người mà giơ tay lên sẽ nhận được Sự sống Đời đời bởi vì Ngài đã hứa điều đó. Họ đã làm sự tin nhận công khai. Họ giơ tay lên. Họ đã phá vỡ mọi luật hấp dẫn. Họ đã khiến khoa học cảm thấy xấu hổ về chính họ, vì khoa học nói, “Cánh tay của bạn phải buông thõng xuống.” Bất cứ điều gì sẽ chứng minh điều đó trong khoa học, nó phải ở trong sự trói buộc của trái đất, bởi vì lực hấp dẫn kìm hãm nó. Nhưng có một linh trong họ đã đưa ra quyết định, và họ bất chấp luật hấp dẫn và họ đã giơ tay lên. Ngài đã thấy nó, Chúa ơi. Xin Ngài ghi tên của họ vào Sách. “Được tha.” Cuốn sách cũ trở lại trong Biển Quên Lãng bây giờ, không

bao giờ được nhớ đến nữa. Xin để họ tiến lên ngay hôm nay, như những Cơ-đốc nhân yêu thương, êm dịu, để hầu việc Ngài. Và có thể nhiều người đã không giơ tay, xin cũng nhậm lời họ.

²¹⁶ Xin để các thánh đồ bước đi thật gần gũi hơn một chút, Chúa ôi, vì chúng con ngày càng gần Nhà hơn ngày hôm qua. Lạy Chúa, xin Ngài ở với chúng con, vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Đấng Christ và vì sự vinh hiển của Ngài. A-men.

HÊ-BƠ-RO, CHƯƠNG NĂM VÀ SÁU ¹ VIE57-0908M

(Hebrews, Chapter Five and Six 1)

LOẠT BÀI SÁCH HÊ-BƠ-RO

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 8 tháng Chín, năm 1957, tại Đền Tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org